

HANDLEIDING **SOFIE**

**IK WIL NIET
METEEN
EEN HAND IN
M'N BROEK**

VERHALEN VOOR

ONDER JE KUSSEN

***VERHALEN
VOOR
ONDER JE
KUSSEN***

Tweede druk 2014

ISBN 978 90 216 7448 3 / NUR 285

© Tekst: Khadija Arib, Caja Cazemier, Daniëlle Bakhuis, Khalid Boudou,
Joost Heyink en Manon Sikkel 2014

© Strips: Gerrit de Jager en Juliette de Wit 2014

Redactie: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam

Vormgeving: Annemieke Groenhuijzen

Omslagbeeld: Woedend! Communicatiedingen, Amsterdam

Geproduceerd door Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam

© 2014, Rutgers WPF en Soa Aids Nederland

Deze publicatie is onderdeel van de actie Maak Seks Lekker Duidelijk

Alle rechten voorbehouden.

Deze digitale editie is gemaakt naar de eerste druk van het papieren boek

RutgersWPF

SOAIDS

INHOUD

DANIËLLE BAKHUIS SUKKEL VOOR DE LIEFDE	4
MANON SIKKEL NOG NOOIT GEDAAN	26
CAJA CAZEMIER WAUW!	46
GERRIT DE JAGER VERKERING... EN DAN? - STRIP -	65
JOOST HEYINK RUBBER	70
KHALID BOUDOU LISA	86
KHADIJA ARIB HET GEHEIM VAN LEILA	106
JULIETTE DE WIT DE EERSTE KEER - STRIP -	123

***SUKKEL
VOOR
DE LIEFDE
DANIËLLE BAKHUIS***

MAANDAG - 19.05 UUR

Wekenlang deed hij net of hij me niet kende. Hij moest wel weten hoe ik heette – Tessa liet veel te vaak en veel te opvallend mijn naam vallen als hij in de buurt was – maar hij kon me soms aankijken alsof hij geen benul had wie ik was.

Tot vandaag.

We zaten met z'n drieën in de kantine – Tessa, Dave en ik – en hij liet ons foto's zien die hij had gekregen op een groepswhatsapp. Er zat één foto bij van drie vrouwen die op een skippybal zaten. Tenminste, dat leek zo. Als je goed keek, zag je dat de twee rechtervrouwen inderdaad op een skippybal zaten en de linkervrouw gewoon op haar eigen kont zat die net zo groot was als een skippybal. Ik moest lachen, maar meer omdat hij moest lachen, en niet omdat ik de foto zo grappig vond.

'Hey Esmee,' zei hij toen en hij keek me met een schuin lachje aan, 'doe me anders ook jouw telefoonnummer.'

En dat was het. Hij zei niet waarom hij mijn telefoonnummer wilde en ik vroeg hem dat ook niet. Hij vroeg ook niet naar dat van Tessa, al was het logisch dat ze elkaars nummer al hadden omdat ze bij elkaar in de klas zitten.

Al wekenlang fantaseerde ik over het moment dat Dave me zijn telefoonnummer zou geven. Het nummer via Tessa opslaan was me te doorzichtig. Dave vertellen dat ik zijn nummer via Tessa had, was hetzelfde als zeggen: Hé Dave, ik ben verliefd op je. Zoenen?

En nu vroeg hij het. Deelde het me mee.

Hey Esmee. Doe me anders ook jouw telefoonnummer. Zo simpel was het dus. Hoewel, simpel: toen hij me aankeek met die belachelijk blauwe ogen van hem (de Middellandse zee lijkt er een vervuilde waterput bij), kon ik met geen mogelijkheid meer normaal mijn eigen telefoonnummer uitspreken.

‘N-n-n-nul zes,’ begon ik, waarop Dave zachtjes begon te grinniken.

‘Hoeveel nullen?’

Bij ieder ander had ik allang een bijdehante opmerking terug gemaakt, maar ik kon alleen maar dom met hem mee grijnzen. Het was voor het eerst dat we iets samen deden: samen lachten we mij uit. En het was fantastisch.

DINSDAG - 07,50 UUR

Mijn telefoon heeft iets magisch gekregen nu ik weet dat er onder de D het telefoonnummer van Dave staat.

Gisteravond heb ik wel honderd keer zijn profielfoto van Whatsapp bekeken. Het is een foto van hem waarop hij wegkijkt en er een klein lachje om zijn mond zit. Hij draagt een donkerblauwe capuchontrui en een ketting die ik nooit eerder bij hem heb gezien.

Ik kijk om de paar minuten wanneer hij voor het laatst online is geweest. Als ik zie dat hij online is, ga ik in paniek van Whatsapp af. Ik zou niet weten wat ik tegen hem moet zeggen. In mijn hoofd heb ik al duizend gesprekken met hem gevoerd, maar dat is de pest met fantasiegesprekken. Dan kan ik ook zijn antwoorden verzinnen. In het echte leven weet ik nooit wat ik moet zeggen.

Het blijft gewoon blanco in mijn hoofd, alsof ik naar een proefwerkvraag zit te staren waarop ik het antwoord niet weet. Ik haat dat van mezelf. In plaats van normaal te reageren, zeg ik of niets of iets stoms of ik zit dom voor me uit te staren en hap naar adem als een vis op het droge. Maar daar ben ik klaar mee.

Als Dave me nu een whatsappje stuurt, zal ik wél spontaan en leuk en grappig zijn. Dat wil zeggen: als hij begint met whatsappen. Ik ga natuurlijk niet beginnen, dat snap je.

DINSDAG - 18,06 UUR

Net op het moment dat ik het niet meer verwachtte, kreeg ik een berichtje van Dave. Samen met Tessa was ik aan het shoppen bij de H&M en bij elk ding dat ik paste, ging de lol er meer van af. Ik was net een kale, witte kip in die rotspiegels. In elk jurkje leek ik net een jongetje met mijn spillepoten, in elk rokje een wannabe hipster. Tessa zei er niets van, maar ik zag haar wel kijken. Niet dat ze afkeurend keek. Eerder met een beetje medelijden. En dat was eigenlijk nog veel erger. Ik wilde dat ik er zo uitzag als zij. Al zag ik er maar half zo uit als zij. Tessa heeft nooit puistjes, al slaapt ze elke nacht met make-up op en luncht ze elke dag met een Snickers. Haar haar zit altijd goed en ze kijkt nooit - zoals ik - alsof ze net herstellende is van een griepaanval.

‘Je hebt gewoon even je dag niet,’ zei ze toen ik voor de zoveelste keer gefrustreerd een truitje door het pashokje smeed.

Maar zij heeft makkelijk praten. Als zij haar dag niet heeft, krijgt ze nog driehonderd likes op een selfie.

En net toen ik besloten had niets meer te passen - nooit meer iets te passen - op het krukje van het pashokje te gaan zitten en alleen maar te kijken wat Tessa ging passen, kreeg ik een berichtje van Dave.

Hey! Hoe is het? Wat ben je aan het doen?

Het was net alsof mijn luchtpijp spontaan in een plastic rietje was veranderd. Ik greep Tessa bij haar been, die net een vreselijke bikini met truttige bloemetjes aan het passen was, en kon alleen maar mijn telefoon naar haar ophouden.

‘D-D-Dave,’ stotterde ik. Mijn stem begaf het continu als het over Dave ging.

Tessa reageerde heel wat relaxter dan ik. Binnen een minuut trok ze de bikini uit en haar eigen kleren weer aan. ‘Kom,’ zei ze en ze trok met een ruk het pashokje open. ‘Ik ga je helpen.’

We liepen de H&M uit en direct de McDonalds in. Ons vaste tafeltje helemaal achterin bij het raam was gelukkig nog vrij. Zonder wat te bestellen ploften we neer.

‘Je moet hem sturen dat je “een beetje druk” bent,’ zei Tessa. ‘Als je stuurt dat je niets aan het doen bent, lijkt het net alsof je geen leven hebt.’

‘Nu?’ zei ik.

Tessa had nadenkend haar mond getuit. ‘Nog één minuutje wachten. Hij hoeft niet te weten dat je al weken naar hem smacht.’

Ik wachtte de langste minuut van mijn leven en stuurde

toen heel kort terug: **Bezig met van alles en nog wat. Jij?**

Vanaf dat moment zijn we bijna een uur aan het whatsappen geweest. Hij ging niet één keer offline. Hij stuurde me grappige filmpjes door, ranzige foto's (van een stel bejaarden in een string. Ik wilde vragen hoe hij aan dat soort foto's kwam, maar Tessa hield me tegen en riep meteen: 'Photoshop, deus! Hoe anders!') en aan het eind vroeg hij of ik dit weekend nog iets ging doen.

Zonder na te denken stuurde ik terug: **Denk het niet. Zal wel weer een ontzettend saai weekend worden zoals gewoonlijk.**

Net op dat moment kwam Tessa aangelopen met twee aardbeienmilkshakes.

'En?' zei ze. Ik liet haar zien wat ik net had gestuurd.

Ze kreunde. 'Deus!' zei ze. Zo noemde ze mensen die ze nog erger vind dan een doos. 'Wat zei ik nou net? Je gaat hem toch niet vertellen dat je geen leven hebt?'

Op dat moment voelde ik me net zo dom en rottig als altijd.

Had ik nu echt niet even kunnen nadenken? Me kunnen beheersen en wél het juiste kunnen doen? Snel tikte ik een nieuw berichtje naar Dave. Ik hoor net van Tessa dat **we dit weekend uitgaan.** Het duurde eeuwen voordat hij wat terugstuurde. **Okee! Leuk! Spreek je later.** Dat is inmiddels zes uur en een pak stroopwafels met slagroom geleden. Ik kan wel janken. Het ging zo goed en dan verpest ik het weer met zo'n deuzenopmerking.

DINSDAG - 00,02 UUR

Als hij op me afknapt, omdat ik één stomme opmerking heb gemaakt, dan kan ik hem ook maar beter laten gaan. Zo'n jongen moet ik niet willen.

DINSDAG - 00,06 UUR

Ik wil Dave meer dan ik ooit iets of iemand heb gewild. Heb net weer het hele whatsappgesprek teruggelezen. Het was echt een leuk gesprek. En het eind was niet eens zo heel raar als ik het teruglees. Zo stom was mijn saai-week-end-opmerking nu ook weer niet. Misschien zie ik wel weer dingen die er helemaal niet zijn. Ik moet slapen nu!

WOENSDAG - 13,30 UUR

Gisteren hebben we een uur met elkaar gewhatsappt en vandaag op school keek hij me nauwelijks aan. Hij zei 'hoi' alsof iemand een pistool op zijn slaap had gericht. Dan niet, eikel, dacht ik meteen. Maar misschien had hij ook pas veel te laat door in de gang dat ik het was. Misschien had hij niet goed geslapen. Misschien maak ik weer meteen een drama van iets, terwijl er niets aan de hand is.

WOENSDAG - 19,48 UUR

Er was wel iets aan de hand. Dave is erachter gekomen dat ik samen met Tessa in de McDonalds zat en dat we samen die berichtjes aan hem schreven. Hoe hij dat weet, doet er volgens hem niet toe. Volgens Tessa heeft een vriend van Dave ons gezien. Hoe dan ook: hij vond het niet leuk dat

ik daar met Tessa zat, omdat hij dacht dat hij alleen met mij aan het whatsappen was. Dat stuurde hij vanavond. Hij stuurde letterlijk: Niet iedereen hoeft er meteen van te weten toch?

Waarvan? vroeg ik.

Hij was heel lang bezig geweest met typen, was even offline gegaan en was daarna weer opnieuw begonnen.

Gewoon. Van jou en mij, had hij toen geschreven.

Het had er echt gestaan.

Van jou en mij.

Iedereen weet wat dat betekent. Iedereen weet dat 'jou en mij' veel te veel woorden zijn voor de echte betekenis: ons. Ik had een blozende smiley teruggestuurd en hij de smiley die een kusje in de vorm van een hartje geeft.

VRIJDAG - 19,00 UUR

Het is alsof het nooit anders is geweest.

Het lijkt wel alsof er oorlog is geweest en de hele wereld nog maar bestaat uit twee personen: hij en ik. Ik heb al sinds gisteravond niet meer gegeten omdat ik totaal geen honger heb. 'Ja, vind je het logisch,' merkte Tessa vandaag op. 'Je buik zit propvol vlinders.' Zelfs om dat stomme grapje moest ik lachen.

Dave en ik whatsappen elkaar de hele dag over alles en niets, en als we niet whatsappen sturen we elkaar Snapchats. Van onze saaie klasgenoten, van onze nog saaiere leraren, van onszelf.

Dave heeft bedacht dat we elkaar snapchats van enorme close-ups van onszelf sturen en dat we dan moeten raden

wat het is. Een oog, een oorlel, een haar, een nagel. Hij heeft er een uur over gedaan voordat hij eindelijk raadde dat ik mijn knalgroene T-shirt op de foto had gezet. *Draag je dat vanavond ook naar de Zillions?* had hij toen gevraagd toen hij het eindelijk had geraden. En natuurlijk zei ik ja.

Ik ga vanavond, hoe hard ik er ook voor moeten liegen tegen mijn moeder.

Ik moet Dave zien.

En dat mag hij best weten.

Ik ga niet *hard to get* spelen. Want even eerlijk: wie hou ik ermee voor de gek? Ik weet dat ik hem wil, hij weet dat ik hem wil en ik denk dat hij mij ook wil.

VRIJDAGNACHT - 02,10 UUR

Ik weet zeker dat hij mij ook wil.

We hebben gezoend.

Dave en ik.

Hij en ik.

Ons, wij.

We hebben gezoend. Buiten bij de Zillions. De hele avond hebben we nauwelijks met elkaar gepraat omdat hij de hele tijd bij zijn vrienden stond en ik bij Tessa. Even leek er weinig meer over van de jongen die zo lief en leuk was tijdens onze whatsappgesprekken, maar buiten maakte hij alles meteen weer goed.

De zoen was kort, krachtig en perfect.

‘Niet meteen aan iedereen vertellen, hè?’ zei hij daarna en hij gaf me een knipoog. Heel even voelde ik een steek

in mijn buik, maar misschien bedoelde hij het ook wel gewoon goed. Wat wij hebben is zo bijzonder, daar hoeft de buitenwereld nog even niets mee te maken te hebben.

ZATERDAG - 21,35 UUR

Ik weet niet of wat ik vanavond gedaan heb wel zo slim was, maar ik moet het even kwijt. Ik was altijd al telefoonverslaafd, maar sinds Dave en ik met elkaar whatsappen kan ik helemaal niet meer zonder. Ik ben nu zelfs aan het whatsappen als ik op de wc zit of in bad lig. En dus ook vanavond. Mijn moeder moest weer zo nodig mijn moeder zijn en dus mocht ik vanavond niet naar de Zillions.

‘Je bent gisteren toch ook al geweest?’ zei ze.

‘Ja, dus?’ zei ik terug. ‘Zou lekker worden als dat een goed argument was. Zal ik dat excuus volgende week ook gebruiken als ik een dag niet naar school wil?’

Maar door die opmerking (grote mond, volgens mijn moeder) mocht ik al helemaal niet meer weg. En dus bleef ik thuis. Ik liet het bad vollopen en whatsappte Dave dat ik niet naar de Zillions kwam.

Geeft niet, antwoordde hij. En hij stuurde me meteen een snapchat om me op te vrolijken. We snapchatten zo lang dat het badwater koud werd en de vlokken schuim waren opgelost. Ik stuurde hem een foto van het badwater.

Ik vind het veel leuker WIE er in het water zit, stuurde hij.

En daarmee begon het.

De berichtjes werden steeds flirteriger. Hij begon ook over

gisteravond en hij zei dat hij zelden zo lekker had gezoend. Zelden? WTF? antwoordde ik.

Wat wil je dan dat ik zeg, haha?

Uhm... Nooit! Dat je nog nooit zo lekker hebt gezoend, misschien?

Tja. Was een beetje te kort om echt goed te beoordelen.

(...)

Snel weer een keertje overdoen? En toen zei hij dat hij er alles voor overhad om me nu - precies op dit moment - te zien.

Ik zit in bad, typte ik.

Daarom juist.

Oh.

Of durf je niet, typte hij. Zo'n mooi wijf, met zo'n lekker lijf...

Niemand had me ooit mooi of lekker genoemd.

Aardig, ja. Leuk, ook wel. Maar van ons tweeën was Tessa altijd de knappe, de mooie, de lekkere. Ik was het aardige vriendinnetje, het meisje dat erbij hing en gewaardeerd werd om haar karakter in plaats van haar looks.

Ik hield mijn telefoon zo dat mijn gezicht er maar voor de onderste helft op stond. Op het schermje van mijn telefoon zag ik mezelf. Ik keek naar mezelf door zijn ogen. Mijn natte haren vielen over mijn borsten. Zo had ik mezelf nog nooit eerder gezien. Zo sexy. Ik tuitte mijn mond en maakte de foto. Het was niet ranzig of ordinair. Ik stelde de Snapchat in op één seconde - wat kon hij nu echt zien in één seconde? - en stuurde de foto.

De adrenaline gierde zo hard door mijn lijf dat ik even bang was om flauw te vallen. Dit was pas leven!

En toen tikte hij een berichtje terug. Twee berichtjes.

In het eerste stond:

Wow. . .

In het tweede stond:

Ben sprakeloos.

Ik liet me achterover zakken in bad en voelde me het allerliefste meisje op de hele wereld.

ZATERDAGNACHT - 03,16 UUR

Krijg net een berichtje van Tessa dat ze Dave in de Zillions heeft gezien. Vreemd. Tegen mij zei Dave dat hij niet uit zou gaan. Volgens Tessa was hij dronken en deed hij vaag. Hij deed net alsof hij niet meer wist dat hij met mij gezoend had. 'Ik weet niet waar je het over hebt,' zou hij gezegd hebben. Raar. Dit klinkt helemaal niet als Dave. Tessa heeft het vast verkeerd begrepen.

ZONDAG - 10,18 UUR

Ik heb Dave een berichtje gestuurd, maar hij stuurt niets terug. Misschien slaapt hij nog, al zag ik dat hij al wel online is geweest een half uur geleden.

ZONDAG - 12,45 UUR

Nog steeds geen reactie. Heb hem een snapchat gestuurd van Sammie, onze poes. Kater? heb ik erbij gezet.

ZONDAG - 14,55 UUR

Ik zag dat hij online was en heb hem meteen een berichtje gestuurd. En nog een. En nog een. Hij heeft nog steeds niet gereageerd.

ZONDAG - 15,15 UUR

Heb hem net een berichtje gestuurd met de vraag of ik soms iets verkeerd had gedaan. Als hij boos op me was, wilde ik dat namelijk graag weten. Kreeg een kort berichtje terug. Sorry, stond erin. Geen tijd. Spreek je later.

ZONDAG - LATER

Nog steeds niets van hem gehoord.

MAANDAG - 13,18 UUR

Soms weet je iets voor je het daadwerkelijk weet.

Je hart trekt samen en je buik voelt aan alsof je elk moment kunt overgeven. Je lichaam meldt zich al ziek, terwijl je hoofd uit alle macht de boel probeert goed te praten: Hij heeft het druk.

Hij heeft even geen tijd.

Er is niets aan de hand.

Hij laat vanzelf wel weer wat van zich horen...

Ik blijf mezelf vertellen dat er niets aan de hand is, omdat dat de enige manier is om niet mijn verstand te verliezen. Maar nu hij vandaag weer de hele dag niets van zich heeft laten horen, weet ik zeker dat het mis is. Ik begin steeds meer Tessa's kant van het verhaal te geloven: de kant waarbij Dave vaag en raar en vreemd deed. Volgens

haar had hij zaterdagavond in de Zillions net gedaan alsof hij Tessa niet kende en had hij de hele avond overdreven met zijn vrienden staan lachen.

‘Hij deed echt achterlijk,’ zei ze. ‘Alsof hij de koning van de discotheek was.’

MAANDAG - 13,20

Ik ben een **SUKKEL VOOR DE LIEFDE**.

MAANDAG - 16,32 UUR

Ik denk dat ik moet kotsen.

Ik denk dat ik gek word.

Laat het niet waar zijn.

Alsjeblieft, laat het niet waar zijn.

MAANDAG - 17,33 UUR

Het is echt waar.

Ik wist het al toen Tessa me vanavond belde. Ze belt me nooit, whatsappt me altijd.

‘Ik moet je iets vertellen,’ zei ze en toen wist ik al genoeg.

Het liefst had ik mijn vingers in mijn oren gestopt en als een klein kind LALALALALALALA willen schreeuwen.

‘Dave heeft je foto aan iedereen laten zien.’

En toen had voor mijn part de hele wereld in elkaar mogen donderen.

MAANDAG - 20,36 UUR

Ik snap er niets van. Je krijgt een melding als iemand een screenshot van je snapchat maakt. Hoe kan dit? Heeft hij

met een andere telefoon razendsnel een foto van mijn foto gemaakt?

‘En jij?’ had ik aan Tessa gevraagd. ‘Heb jij de foto ook gezien?’ Aan de andere kant van de lijn was het even stil geweest. Ik kon Tessa bijna horen denken.

‘Ik kreeg de foto vanavond doorgestuurd van een klasgenootje.’

‘...’

‘Zo erg is de foto nu ook weer niet.’

‘...’

‘Als je niet weet dat jij het bent, kan niemand het zien.’

‘...’

Ze deed wat ze altijd doet, wat een goede vriendin hoort te doen: ze probeerde het goed te praten.

Maar dit viel niet meer goed te praten.

Want: zo erg is het wél.

En: iedereen weet dat ik dat ben op die foto.

DINSDAG - 08.12 UUR

Ik meld me ziek. Ik bèn ook ziek. En zolang ik niet weet wie de foto allemaal heeft gezien, blijf ik ziek. Zodra mijn moeder weg was naar haar werk, belde ik onder mijn moeders naam naar school. De conciërge wenste mijn dochter beterschap. ‘Ze zal het nodig hebben,’ zei ik.

DINSDAG - 11.32 UUR

Het wordt steeds erger.

Het is als een overstroming proberen tegen te houden met alleen maar mijn handen.

De whatsappjes blijven binnenstromen.

Ik krijg lieve berichtjes van klasgenoten die zeggen dat ik me er niets van aan moet trekken. Berichtjes vol medeleven van meiden uit mijn vorige klas, die zeggen dat Dave een eikel en een vieze player is. Berichtjes van onbekenden die me een domme slet en aandachtsjunk vinden. Op Twitter zie ik mensen van school erover twitteren, zonder dat ze direct mijn naam noemen.

Ja hoor! twitteren ze. Er zijn dus nog steeds mensen zo dom om hun eigen naaktfoto te sturen #slut #eigenschuld. En: Dat krijg je er nou van als je aan iedereen zo graag je tieten wilt laten zien! Mijn keel zit dichtgeschroefd van de woede en de opgekropte tranen. Ik heb nog steeds niet gejanikt, omdat ik weet dat wanneer ik nu ga janken, ik nooit meer kan ophouden.

Iedereen die me een lief berichtje stuurt, app ik meteen terug met een bedankje. Iedereen die vraagt wat er aan de hand is, stuur ik meteen een berichtje met wat er precies is gebeurd. Domme actie, zet ik in het berichtje. Snapchat van één seconde. Snap ook niet waarom hij de foto aan iedereen heeft laten zien. Dwangmatig ververs ik om de paar seconden mijn tweets en mijn Instagram. Alsjeblieft, laat niemand de foto online gooien!

Alsjeblieft!

Alsjeblieft...

DINSDAG - 15,23 UUR

Ik heb Dave tien keer gebeld, maar hij neemt zijn telefoon niet op.

De lafbek.

Via Whatsapp heb ik hem voor alles en nog wat uitgescholden. Ik zie dat hij online is geweest en mijn berichtjes heeft gelezen. Hij reageert niet, negeert me compleet. Ik heb me nog nooit zo in iemand vergist.

DINSDAG - 16,01 UUR

Dit stuurde hij:

Ik heb tegen niemand gezegd dat jij het was op de foto.

De foto is per ongeluk in een groepsapp terechtgekomen.

Het was nooit mijn bedoeling dat iedereen de foto zou zien.

Ik heb hem meer dan vijftig berichtjes teruggestuurd. Dat hij liegt dat de foto 'per ongeluk' in de groepsapp is terechtgekomen. Dat hij een schijnheil en een hufter is. Dat niet alleen mijn reputatie naar de kloten is, maar ik hem mee zal nemen in mijn val. Geen meisje dat hem ooit nog zal vertrouwen.

DINSDAG - 20,15 UUR

Het zal wel.

Je stuurde zelf de foto.

Ik heb je niet gedwongen, of zo.

DINSDAG - 21,50 UUR

In een woedeaanval heb ik mijn telefoon tegen de muur gegooid en zo hard gegild dat mijn keel er pijn van deed. Mijn telefoon doet het nog. Ik niet meer.

Ik heb net keihard zitten janken bij mijn moeder. Ik durfde haar niet eens aan te kijken toen ik zei - toen ze me dwong om te zeggen - wat er gebeurd was. Ik hoefde die teleurstelling in haar ogen niet te zien. Niet als ik mezelf al niet eens durf aan te kijken.

Is dit echt?

Gebeurt dit echt?

Andere meiden overkomt dit.

Mij zou dit nooit overkomen.

Tussen Dave en mij zat het anders.

Dave zou mij zoiets nooit aandoen.

WOENSDAG - 11,15 UUR

Als ik mijn trui had moeten uitdoen voor de conrector, had ik me niet veel naakter gevoeld. Ik weet dat hij ook de foto heeft gezien. Ik weet dat iedereen in de hele school de foto heeft gezien. Hij houdt een heel verhaal over privacy en eigen verantwoording en het liefst wil ik hem keihard in zijn gezicht gillen.

Het is alsof je tegen iemand die zichzelf in de kreukels heeft gereden, zegt: Tja. Is ook niet zo handig hè, hard rijden? Alsof ik niet wéét dat ik zelf dom ben geweest om Dave die foto te versturen. Dacht hij dat ik niet boos ben op mezelf? Dat ik mezelf niet het allerdomste kind op de hele wereld vind? Ik ergerde me rot aan mijn moeder die

met rode ogen en huilvlekken in haar hals naast me zat. Ze zat zo hard te knikken dat ik bang was dat haar hoofd eraf zou vallen. Om de zoveel minuten mompelde ze met een trilstemmetje: 'Ja, ik snap het ook niet!' of 'Zo hebben we haar helemaal niet opgevoed.'

De conrector had die ochtend Dave en zijn ouders op bezoek gehad. Dave had opgebiecht dat hij een app op zijn telefoon heeft staan die automatisch alle snapchats opslaat, zonder dat anderen daar een melding van krijgen. 'Iedereen op school heeft die app,' zou hij ook nog opgemerkt hebben. Alsof het mijn schuld is dat ik niet van die app weet.

Dave had onder toezicht van de conrector en zijn ouders de foto moeten verwijderen, maar natuurlijk stond die allang niet meer op zijn telefoon. Er hadden nauwelijks meer foto's op zijn telefoon gestaan, die had hij natuurlijk allemaal al overgezet naar zijn computer. Hij wordt voor een week geschorst. Iedereen die op school met de foto betrapt wordt, wacht dezelfde straf.

En daar moest ik de corector nog voor bedanken ook, van mijn moeder.

Ik snap ook heus wel dat hij niet meer kan doen, maar snappen ze mij ook? Iedereen heeft de foto al gezien. Voor de rest van mijn schooltijd loop ik door de school met de wetenschap dat iedereen weet hoe mijn borsten eruitzien. Elke dag met die foto aan een koordje om mijn nek door de school lopen, heeft hetzelfde effect. Alsof iedereen mijn foto ook echt verwijdert. Alsof de foto niet nog veel gewilder is, nu hij verboden is. Alsof ik hier ooit vanaf kom.

DONDERDAG - 14,10 UUR

De schaamte is een trucje geworden: ik kijk mijn klasgenoten niet aan en door de schoolgang loop ik met een gebogen hoofd. Ik loop zoals ik me voel: geknakt. Gebroken. Ik hoor mensen stilvallen als ik langsloop. Pas als ik ze voorbij ben, hoor ik ze achter mijn rug om fluisteren: 'Da's dat meisje dat Dave die foto heeft gestuurd. Dat snáp je toch niet? Dat iemand zoiets nog doet? Hoe dom ben je dan?'

VRIJDAG - 23,00 UUR

Slapen.

Woedeaanval.

Jankbui.

Slapen.

ZATERDAG - 23,33 UUR

Slapen.

Woedeaanval.

Jankbui.

Slapen.

ZONDAG - 21,55 UUR

Slapen.

Woedeaanval.

Jankbui.

Slapen.

MAANDAG - 14,36 UUR

Ik moest verplicht naar de vertrouwenspersoon op school. Eerst zag ik ertegen op zoals ik normaal ook tegen de tandarts opzie, maar ik ben blij dat ik ben geweest. Mevrouw Van Lanen was helemaal niet zoals ik me had voorgesteld. Ze was niet zweverig, of overdreven moederlijk of betweterig. Ze liet mij mijn verhaal doen en onderbrak me niet één keer. Toen ik aan het eind van mijn verhaal in huilen uitbarstte en als een klein kind 'waarom, waarom' hilde, gaf ze me een zakdoekje en begon ze te praten. Alleen al van haar stem werd ik rustig. Volgens mevrouw Van Lanen kun je het in bezit hebben van een naaktfoto vergelijken met het winnen van de jackpot. Jongens onderling scheppen graag op. Over met wie ze naar bed zijn geweest. Over hoe vaak ze seks hebben gehad. En omdat ze daar geen bewijs van hebben, dikken ze die verhalen vaak extra aan. 'Stel je nu eens voor dat ze opeens wél bewijs in handen hebben,' zei mevrouw Van Lanen toen. Dat ze aan hun vrienden kunnen laten zien wat lang niet elke jongen lukt: een meisje uit de kleren te hebben gepraat. Eindelijk kunnen ze echt scoren bij hun vrienden, want het bewijs hebben ze in handen. Eigenlijk is een naaktfoto net een tikkende tijdbom. Misschien duurt het iets langer voordat ie afgaat, maar dat hij afgaat, is zeker. 'En ik?' had ik gevraagd. 'Waarom ben ik zo stom geweest?'

Ze had lief naar me geglimlacht en had me nog een zakdoekje aangereikt. 'Omdat je dacht dat je hem kon vertrouwen.'

MAANDAG - 20,00 UUR

Slapen.

Keihard meezingen met *Skyscraper* van Demi Lovato.

Nummer van Dave blokkeren.

Slapen.

MAANDAG - 20,01 UUR

Ik weet nu: ik heb iets doms gedaan, maar ik ben niet dom.

Ik vertrouwde hem blind.

Vanaf nu zijn mijn ogen voor altijd open.

Wil je dit verhaal ook als film zien?

Kijk dan op www.youtube.com/SenseNederland

**NOG NIET
GEDAAN**

MANON SIKKEL

1

'k heb het nog nooit gedaan.'

Isa kijkt op van haar telefoon. 'Wat heb je nog nooit gedaan?'

'Het.' Cato fluistert het bijna.

'Het?'

'Ja, een hoofd afsnijden.' Cato kijkt naar het mes dat voor haar ligt.

'O, ik dacht dat je *het* bedoelde. Als in zoenen en zo.' Isa lacht.

'Heb jij het wel eens gedaan?' Cato wijst naar de vis die voor haar op het aanrecht ligt. De vis heeft donkerbruine ogen en een mond die een beetje openhangt. 'Kijk, hij heeft tanden.' Ze trekt er een vies gezicht bij.

'Hij lijkt wel een beetje op meneer Hamer.' Isa lacht.

Cato bloost. 'Dank je wel, Isabella Strombolov. Nu durf ik dat hoofd al helemaal niet meer af te hakken.'

'Je bent verliefd, hè?'

'Nee, hoor. Ik word toch zeker niet verliefd op een leraar?'

Isa kijkt haar vriendin met een schuin hoofd aan. 'Ook niet als het een heeele knappe leraar is?'

Cato pakt het mes op en zet de punt in de kop van de vis.

'Zo knap is hij niet.'

'Volgens mij is hij single.'

'Hou op. Ik ben niet op meneer Hamer.' Cato houdt het mes omhoog.

'Maar misschien is hij wel op jou.'

Met een zwaai laat Cato het mes neerkomen. De kop van

de vis lijkt even te zweven en komt dan plat op het aanrecht terecht. 'Ieuw,' roept Cato, en ze houdt haar ogen stijf dicht.

Snel pakt Isa de kop van de vis en houdt de bek met twee handen open. 'Hallo, ik ben meneer Hamer. Wil je mij zoenen?'

Cato laat van schrik het mes vallen.

'Je hebt het vast nog nooit gedaan, hè?'

'Wat?'

'Zoenen met een vissenkop die op meneer Hamer lijkt.'

'Nee, dat heb ik inderdaad nog nooit gedaan.' Cato draait zich om en trekt voorzichtig aan een stukje vissenvel. 'En ik heb ook nog nooit het vel van een vis afgehaald.'

'Maar je hebt toch wel eens echt iemand gezoend?'

'Tuurlijk.'

'Weet je wat ik me altijd afvraag?'

Cato schudt haar hoofd en pulkt ondertussen met een vies gezicht een stukje vel weg.

'Wat je moet doen als je allebei een hele grote neus hebt.'

'Wat heeft een neus daar nou mee te maken?'

'Als je allebei een hele grote neus hebt, dan komen die toch tegen elkaar aan bij het zoenen?' Isa houdt haar neus vlak voor de vissenkop.

'Heb jij wel eens gezoend?' vraagt Cato.

'Ja, duh. Ik doe niet anders.'

'Ik bedoel tongzoenen.'

'Ja ook,' zegt Isa, zonder haar ogen van de vissenoegen af te houden. Haar tong gaat van links naar rechts alsof ze op het punt staat de onthoofde vis te kussen.

‘Dan zou je weten dat je bij het tongzoenen allebei je hoofd schuin houdt.’

‘O, maar dat weet ik wel,’ zegt Isa snel. Ze laat haar hoofd overdreven naar links hangen en draait de vissenkop naar rechts.

‘Kun je dat vieze ding niet weggooien?’

‘Woei!’ roept Isa, terwijl ze de vissenkop over haar schouder door de keuken gooit.

Precies op dat moment gaat de keukendeur open. Cato’s moeder kan nog net opzij duiken, terwijl de vissenkop met een rotvaart langs haar hoofd de gang in zoeft.

‘Gadver!’ roept ze. Ze kijkt naar de onthoofde vis op het aanrecht en duwt Cato opzij. ‘Laat mij dat maar doen.’

‘Heb je echt wel eens gezoend?’ vraagt Cato, terwijl ze in haar kamer op de grond zitten met driehonderd potjes nagellak tussen hen in.

‘Dat zei ik toch?’ Isa voelt haar wangen rood worden. Snel aan eskimo’s denken, gaat het door haar hoofd. Ze heeft ontdekt dat als ze aan iets heel koude denkt, ze het blozen kan laten stoppen.

‘Met Jules?’

Isa knikt. Ze denkt aan haar beste vriend, die op een dag zomaar verliefd op haar werd. Ze denkt aan die keer dat ze samen door de regen liepen en hij de regendruppels van haar lippen kust. Maar dat was niet echt zoenen, natuurlijk.

‘En met Jan?’ vraagt Cato, die alle vriendjes van Isa kent.

‘Ja, ook met Jan,’ zegt Isa, en ze pakt een potje zwarte nagellak met glitters. Ze durft haar vriendin niet aan te kijken. Jan was de knapste jongen die ze ooit had ontmoet. En ook de stomste. Vlak nadat ze verkering hadden gekregen, bleek dat hij al verkering had. Met alle meisjes uit West-Europa ongeveer. Ze had het zo snel uitgemaakt, dat het zoenen er niet eens van was gekomen.

‘En ook met Tristan?’

Isa voelt haar benen trillen. Dat gebeurt altijd als ze aan haar EGL denkt, haar Eerste Grote Liefde. Al vanaf groep acht, toen hij bij haar in de klas kwam, is ze verliefd op hem. Al twee keer hebben ze verkering gehad en al twee keer is het uitgegaan. Ze hebben hand in hand gelopen, liefdesbrieven gestuurd, elkaar een etmaal lang elke minuut geappt en hij heeft haar op haar wang gekust, op haar voorhoofd en zelfs een keer heel voorzichtig op haar mond. Ze kan zich niet meer herinneren of ze haar hoofd toen schuin hield of niet.

‘Als je je hoofd niet schuin houdt, dan moet je je tong heel ver naar buiten steken. Buitenboordzoenen heet dat.’ Cato pakt haar telefoon en opent haar Facebook. ‘Kijk, dat is Mara die buitenboordzoent met een of andere jongen. Hoe heet ie?’ Ze houdt een foto van een meisje uit hun klas voor Isa’s gezicht.

‘Dat ziet er goor uit!’ Isa kijkt naar Mara die haar ogen half dicht houdt en haar tong naar buiten steekt. Een jongen met donkere krullen heeft zijn ogen wijd open en steekt zijn tong tegen die van Mara. ‘Wie heeft die foto gemaakt?’
‘Ik.’

‘Echt?’

‘Ja, ik ben een campagne begonnen tegen buitenboord zoenen. Mensen die dat doen hebben dat zelf niet door, maar ik vind het vies, twee van die dikke tongen en dan al dat speeksel dat je ziet lopen. Ik snap niet dat mensen niet hun hoofd scheef houden bij het zoenen, dan past je mond gewoon beter op die van de ander en dan hoeven wij, niet-zoenende mensen, er niet van mee te genieten.’

Isa smeert de nagellak op haar pinknagel en blaast erop. Hoe kan het dat ze drie vriendjes heeft gehad en nog nooit echt heeft gezoend? Het is niet dat ze het een vies idee vindt om haar tong in iemand anders zijn mond te steken. Dat vond ze alleen toen ze nog op de basisschool zat. Ze dacht toen dat je door te zoenen heel veel spuug in elkaars mond liet lopen en bij dat idee werd ze zó miselijk. Nee, ze zou heel graag willen zoenen. Niet alleen om het mee te maken, maar ook zodat ze het tegen haar vriendinnen kan zeggen.

‘En heb je dat andere wel eens gedaan?’ Cato probeert met haar tanden de dop van een potje rode nagellak open te draaien.

‘Nee, daar wacht ik mee tot ik ga trouwen.’

‘Dat meen je niet!’

‘Ja, in mijn cultuur doen we dat niet voor het huwelijk.’ Isa glimlacht.

‘Jouw cultuur?’ Cato kijkt haar fronsend aan.

‘Een kogelvis onthoofden. Dat bedoelde je toch?’ Isa is trots op zichzelf. Wat is het toch heerlijk om zo snel dingen te kunnen verzinnen. ‘Een kogelvis is een razend gif-

tige vis die alleen in Japan gegeten mag worden. Als je 'm verkeerd fileert, komt er een stofje vrij dat zo giftig is dat je onmiddellijk na het eten ervan doodgaat. Elk jaar sterven er wel een paar Japanners door het eten van kogelvis.'

'En in jouw cultuur mag je geen kogelvis onthoofden voor het huwelijk...' Cato grinnikt.

'Ná het huwelijk mag dat trouwens ook niet, want ze zijn in heel Europa verboden om te eten.'

Die avond kijkt Isa naar haar vrienden op Facebook. Vroeger zaten alleen haar beste vrienden erop, nu lijkt het wel alsof iedereen haar toevoegt. De helft van de mensen kent ze niet eens. En dat is nu precies wat ze nodig heeft. Ze móét zoenen, en wel zo snel mogelijk. Maakt niet uit met wie. Nou ja, niet met een vissenkop of met meneer Hamer, natuurlijk.

Ze kijkt naar de foto van Tristan. Tegenwoordig woont hij in Parijs. Ze hoort nooit meer iets van hem. Waarschijnlijk hebben ze daar nog geen internet. Ze kijkt naar zijn OZH, zijn Ongelooflijk Zoenbare Hoofd. Ze lijkt wel gek dat ze hem nooit echt gezoend heeft. Als er nou iemand is die ze graag zou willen zoenen, dan is hij het wel. Op de hele wereld is er niemand die ze zo leuk vindt als hij. Ook nu niet, nu het uit is.

Ze scrollt door zijn vrienden. Er staan allemaal meisjes tussen met mooie Franse namen. Die meisjes doen waarschijnlijk niks anders dan de hele dag kussen, denkt ze. Die Fransen zijn daar beroemd mee geworden, met de lief-

de. Een van die meisjes heeft alles gelijkt wat Tristan heeft gepost. Ze voelt een rare steek van jaloezie. *Juliette Wakaimoshi* staat er onder de foto van het meisje. Het meisje poseert op een balkon met de Eiffeltoren op de achtergrond. Ze lacht verleidelijk in de camera. Ze heeft een lichtroze jurk met zwarte stippen aan en een zwarte baret schuin op haar hoofd. Isa vindt haar stom. Ze hoeft alleen nog een Frans stokbrood onder haar arm te steken en ze kan zo op een poster om reclame te maken voor een Frans reisbureau. Wakaimoshi klinkt alleen niet zo Frans, vindt ze. *Vandaag voor het eerst gezoend*, leest ze op de pagina van Tristan. Welke gek gaat zoiets nou de wereld in slingeren? Isa knippert met haar ogen. *Vandaag voor het eerst naar mijn nieuwe school*, staat er. Ze klikt op Like. Hopelijk dat hij dan doorkrijgt dat ze wel eens iets van hem terug wil horen. Ze scrollt verder en ziet dan ineens een foto van Tristan en die Wakaimoshi, zoenend. De steek van jaloezie die ze net nog voelde was niets bij het misselijkmakende gevoel dat ze nu heeft. Ze wil op de Niet-Like-knop klikken, maar dat stomme Facebook heeft alleen maar een Like-knop. Dan zit er niets anders op dan hem te ontvrienden. Met twee klikken heeft ze de liefde van haar leven uit haar virtuele bestaan gegooid. Dat zal hem leren, denkt ze. Ze hoopt dat de vader van die Wakaimoshi net zo Japans is als haar achternaam klinkt en dat hij vanavond de grootste, meest giftige kogelvis voor zijn dochter op tafel zet die er bestaat

Bliep.

Isa kijkt op haar telefoon.

Zin in ijs? is het bericht dat ze net van Charles heeft gekregen. Ze kent hem sinds de brugklas. Niemand weet dat hij eigenlijk Joran heet, behalve zij. Maar omdat hij gek werd van alle grapjes die mensen maakten omdat hij dezelfde naam had als een bekende moordenaar, heeft hij zijn naam veranderd in Charles. Vernoemd naar de nog veel beroemdere Amerikaanse moordenaar Charles Manson. Al vanaf de eerste les die ze samen hadden probeert hij vrienden met haar te worden. Volgens haar vriendinnen Cato en Sofie is hij smoorverliefd op haar. Sofie heeft het zelfs wel eens voor haar gevraagd, maar hij ontkende. Jongens die zeggen dat ze niet verliefd op je zijn, zijn het juist, had Sofie gezegd.

Ik zie je zo bij Jen & Berry's, appt Isa terug. Zo noemt ze De Mijsjes altijd, de ijs salon op het pleintje vlak bij haar huis. Ze is er Charles een keer tegengekomen en toen hebben ze een zomeravond lang buiten op het bankje gezeten en gepraat over alles wat niet met school te maken had. Sinds die dag, nu bijna een jaar geleden, stuurt hij haar af en toe een berichtje om er weer af te spreken. Tot nu toe heeft ze elke keer gezegd dat ze geen tijd heeft, of geen zin in ijs. Maar Charles heeft volgehouden. En gelukkig maar.

'Heb jij wel eens gezoend?' Isa neemt een likje van haar smurfenijs.

‘Natuurlijk,’ zegt Charles. ‘Iedereen heeft toch wel eens gezoend.’

‘Ik niet.’ Isa neemt nog een likje van haar ijs en denkt aan heel veel eskimo’s om niet te hoeven blozen. Ze begrijpt niet dat ze dit durft. Zomaar tegen een jongen zeggen dat ze nog nooit gezoend heeft. Ze zou nog liever haar eigen hoofd afhakken voor ze dat zou toegeven aan haar vriendinnen. Maar tegen Charles-die-eigenlijk-Joran-heet durft ze het zomaar te zeggen.

‘Ja hoor,’ zegt Charles, en hij kijkt haar verbaasd aan.

‘Nee, echt.’

‘Zo’n mooi meisje als jij?’

Ze houdt haar ijsje in de lucht. ‘Zo’n mooi ijsje als ik?’ vraagt ze, terwijl ze het ijsje als een poppenkastpop heen en weer laat gaan.

Charles fronst zijn wenkbrauwen. ‘Heb je écht nog nooit gezoend?’

‘Nope.’ Isa frummelt aan haar haren. Het GMP – het Grote Meester Plan – was dat zij zou zeggen dat ze nog nooit gezoend had en dat Charles haar dan zou zoenen. Daarna zou ze hem onmiddellijk dumpen zodat ze morgen tegen Cato kon zeggen dat ze wel eens gezoend had. Ze kijkt opzij. Charles likt aan zijn ijsje alsof hij alweer vergeten is waar ze het over hadden.

‘Volgende week is er een maansverduistering.’

‘O,’ zegt Isa, omdat ze niet weet wat ze anders moet zeggen.

‘Ik ga met mijn broer naar de hei om te kijken.’

‘Je gaat naar de hei om te kijken naar een maan die je niet kunt zien?’

‘Een maansverduistering doet zich alleen voor als de aar-

de, de zon en de maan op één lijn staan.’ Charles kijkt haar zo blij aan, alsof hij net te horen heeft gekregen dat hij de Postcodeloterij heeft gewonnen.

‘Goh,’ is het enige wat Isa kan uitbrengen. Wat een stom plan was het om met deze jongen een ijsje te gaan eten in de hoop dat hij haar zou zoenen. Of zou het aan haar liggen? Zouden jongens haar gewoon niet leuk genoeg vinden? Ze kijkt naar de punten van haar gympen. Misschien moet ze zich wat vrouwelijker kleden. Maar misschien heeft ook dat geen zin. Ze heeft wel eens gelezen dat mensen net als dieren een soort lokstoffen uitscheiden waarvan je niet weet dat je ze kunt ruiken, maar die je toch waarneemt. Misschien verspreidt zij wel een of andere stikstof zonder het te weten.

‘Als je op je rug op de hei gaat liggen en je kijkt dan naar boven...’

Ze schrikt op uit haar gedachten. Charles moet wel echt de saaiste jongen op aarde zijn. En op de maan.

‘Als je wil, kun je wel mee volgende week.’

‘Nee, ik hou niet zo van de maan.’ Ze neemt de laatste hap van haar smurfenijs.

‘Maar je ziet er niks van, het is een maansverduistering,’ zegt Charles met een glimlach.

‘Ik moet naar huis.’ Misschien moet ze zich er maar bij neerleggen dat geen jongen haar ooit wil zoenen, zelfs niet de grootste idioot van de klas.

‘Ik breng je wel naar huis,’ zegt Charles.

'Heb je echt nog nooit een jongen gezoend?' vraagt hij, terwijl ze voor de etalage van een boekwinkel staan.

'Ik zoen alleen vissen.'

'En dat andere?'

'Met een vis?' Isa giechelt.

'Ik wel.'

'Dat meen je niet!' Isa kan niet geloven dat de grootste sukkel van de school iets heeft gedaan dat zelfs haar zoenende vriendinnen nog niet hebben gedaan.

'Eén keer maar.'

'Met een meisje?'

'Nee, met een cavia, nou goed.'

'Maar je bedoelt echt met je kleren uit en zo?'

'Nee, we hadden onze bontjassen nog aan. Het was een eskimomeisje.'

'Voor jongens is het veel makkelijker.'

'Denk je dat? Ik vond het doodeng.'

'Ik hoef dat niet te weten,' zegt Isa. Ze doet haar best om het beeld uit haar hoofd te krijgen van Charles die in zijn blootje op een eskimomeisje ligt en iets doet dat rijmt op Tyrannosaurus Rex.

'Steek je tong eens uit.'

Isa kijkt hem met grote ogen aan. 'Ik?'

'Nee, dat mooie meisje dat tegenover me staat.'

Isa draait zich om. 'Ik zie niemand,' zegt ze. Terwijl ze zich weer terugdraait, heeft ze al spijt van haar flauwe grap. Natuurlijk bedoelt hij haar. Ze wil alleen niet dat hij haar bedoelt. Ze zocht alleen maar iemand die ze zou kunnen zoenen en die niet tegen de hele school zou vertellen dat

het haar eerste keer was. Maar ze wil niet dat hij haar mooi noemt. Ze weet ook wel dat ze mooi is. Mooier dan hij in ieder geval.

‘Steek je tong nou uit.’ Hij doet een stap naar voren en kijkt haar aan.

Ja, denkt Isa. Nu gaat het dan toch gebeuren. Eindelijk gaat ze tongzoenen. Ze sluit haar ogen en steekt haar tong naar buiten. Niet te ver, maar net ver genoeg. Voor de zekerheid laat ze haar hoofd vast een beetje naar links vallen. ‘Blauw,’ zegt Charles, en hij laat haar arm los.

Ze doet haar ogen open. Deze jongen is echt zo maf als maar kan.

‘Je tong. Ik dacht het al, maar die is helemaal blauw.’

Nog voor ze begrijpt wat hij bedoelt, loopt hij alweer door. Ze steekt haar tong uit, en kan net het puntje zien, dat inderdaad knalblauw is van het smurfenijs.

‘Kom je nog?’

Ze kan zichzelf wel voor haar kop slaan dat ze nooit gezoend heeft met een van haar vriendjes. Ze was zo verschrikkelijk verliefd dat ze het al spannend vond om naast hen te lopen, hand in hand. Het gevolg is dat ze nu het enige meisje van de hele klas is dat nog nooit echt gezoend heeft. Zelfs die nerd van een Charles heeft gezoend. En nog meer ook. Ineens kan het haar niks meer schelen dat hij niet de knapste jongen van het westelijk halfmond is. Ze wil gezoend hebben. Echt gezoend, met tongen en tanden en rondvliegend spuw. Met grote passen loopt ze op hem af, pakt zijn gezicht, trekt het naar zich toe en steekt haar tong uit.

‘Gadver,’ wat doe jij nou? Met kracht duwt hij haar van zich af.

‘Ik ging je zoenen.’ Haar stem klinkt zo zacht dat het een wonder is dat hij haar kan verstaan.

‘Met die blauwe tong van je?’

Ze kan niet geloven dat hij niet wil zoenen omdat ze een smurfentong heeft. ‘Wil je niet dat ik je zoen?’

‘Jemig, Isa, wat wil je dat ik doe? Ik heb je het afgelopen jaar wel twintig keer gevraagd om met mij een ijsje te gaan eten. Eindelijk zeg je ja en dan wil je gelijk zoenen. Ik zoen niet op de eerste date.’

‘Dit is geen date,’ zegt ze, maar ze durft hem niet aan te kijken. In de verte ziet ze haar broertje aan komen lopen met de bacteriën, zoals ze zijn vrienden noemt. Snel trekt ze Charles aan zijn mouw en sleept hem de hoek om, een steegje naast de winkel.

‘Isa, luister. Ik vind jou te gek. Ik vind jou meer dan te gek. Ik ben al een jaar smoorverliefd op je. Nee, ik ben al verliefd vanaf de eerste dag dat ik je zag.’

‘Waarom heb je dat niet gezegd?’ Isa slaat haar armen over elkaar. Als Cato of Sofie haar hier zouden zien, zouden ze over de grond rollen van het lachen. Charles is wel de laatste jongen van de school van wie je wil dat hij verliefd op je is.

‘Je denkt toch niet dat zo iemand als ik kans maak bij een meisje als jij? Ik zie heus wel hoe je vriendinnen naar me kijken. Als ze al kijken. Jongens zoals ik zijn onzichtbaar voor meisjes zoals jullie.’

Isa bijt op haar lip. Ze denkt terug aan alle keren dat zij

en haar vriendinnen het spel speelden met-wie-zou-je-liever-zoenen. Dan noemden ze de twee meest afschuwelijke jongens die ze kenden en dan móést je kiezen. Eén keer had ze moeten kiezen tussen de stokoude conciërge en Charles, en toen had ze de conciërge gekozen. Maar dat was nog voor ze hem die ene zomeravond bij de ijssalon was tegengekomen. En dat was ook lang voor ze met hem in een steegje stond om de hoek van de boekwinkel. 'Ik had het niet gek gevonden, als je het me had verteld.'

'Nee, maar ik weet zeker dat je gelijk naar je vriendinnen was gerend om te zeggen dat de nerd van de school verliefd op je was.'

Ze schudt haar hoofd.

'En als je nog nooit gezoend hebt, waarom wil je dan nu ineens mij zoenen?'

Ze legt haar hand op zijn arm alsof ze daarmee wil laten merken dat het haar spijt. 'Ik heb nog nooit gezoend en ik dacht dat het makkelijker was om het met iemand te doen die ik toch niet leuk vind.'

'Voor tien euro wil ik het wel doen.'

'Tien euro?'

'Ik maak een grapje.' Hij trekt haar naar zich toe en slaat zijn arm om haar heen. 'Kom hier, dan gaan we zoenen.' Isa heeft het idee alsof het steegje waar ze staat ineens is verdwenen. Zelfs de geluiden van de auto's achter hen lijken weg te zijn. Opnieuw sluit ze haar ogen, draait haar hoofd opzij en steekt voorzichtig haar tong uit. De tong van Charles tikt tegen het puntje van haar tong. Ze schrikt zo, dat ze haar ogen wijd opendoet. Over de schou-

der van Charles kijkt ze in een kamer waar een grote breedbeeldtelevisie aan staat. Terwijl ze haar tong rondjes laat draaien ziet ze hoe de weerman zonnetjes plakt op een blauwe lucht. Dit ga ik zooo aan Cato vertellen, denkt ze. Ze voelt zich grappig licht. In haar hoofd is het net zo zonnig als op de televisie waar ze nu onafgebroken naar kijkt. Ze denkt aan de heerlijke zoete overwinning omdat ze nu de rest van haar leven kan vertellen dat ze gezoend heeft. Zij, Isabella Strombolov, is geen kleuter meer. Ze heeft gezoend. Gezoend met...

‘Isa?’

Alweer schrikt ze op uit haar gedachten. Ze kijkt in de grote bruine ogen van Charles. Pas nu ziet ze hoe mooi die eigenlijk zijn. Als je maar dicht genoeg bij iemand komt is iedereen mooi, zegt haar moeder altijd. En ze heeft gelijk. Zelfs Charles-die-eigenlijk-Joran-heet is best knap op een centimeter afstand.

‘Zal ik het je leren?’

‘Wat leren?’

‘Zoenen.’

Ik kan al zoenen, wil ze zeggen, maar ze weet dat het een leugen is. Ze kan jongens op hun mond zoenen, heel voorzichtig met haar lippen tegen die van hen. Maar zodra ze haar tong en handen moet gebruiken is ze net zo’n kluns als Cato die een vis moet fileren. Nog voor ze iets heeft kunnen antwoorden, heeft hij haar tegen zich aan getrokken. Met zijn handen houdt hij haar gezicht vast en heel langzaam gaat zijn tong heen en weer. Zijn mond is net ver genoeg open zodat ze haar tong

tegen die van hem kan drukken. Hun tongen zijn net twee jonge katjes die over elkaar heen duikelen, achter elkaar aan rennen en elkaar dan zachtjes tikken. Ze houdt haar ogen een heel klein beetje open en door haar wimpers ziet ze zijn wenkbrauwen. Ze vindt het raar dat ze dat niet eerder heeft opgemerkt, maar hij heeft de mooiste wenkbrauwen die ze ooit heeft gezien. Zijn donkere haar krult over zijn voorhoofd en hij ruikt eigenlijk ook heel erg lekker. Of zouden het die gekke lokstofjes zijn die ze ruikt?

Die avond staat ze voor de spiegel en kijkt hoe ze eruitziet als ze haar ogen half open heeft en haar tong naar buiten heeft hangen. Want dat is precies hoe Charles haar heeft gezien. Het ziet er behoorlijk dom uit, vindt ze.

‘Wat doe jij nou?’ Haar broertje staat in de deuropening en kijkt haar met een opgetrokken wenkbrauw aan.

‘Ik kijk of ik puistjes heb,’ zegt Isa snel.

‘Puistjes op je tong...?’

‘Nee, op mijn tanden, nou goed.’ Ze geeft haar broertje een duw en doet haar kamerdeur op slot.

Als ze in de vorige eeuw had geleefd, had ze nu haar dagboekje onder haar matras vandaan gehaald en geschreven: lief dagboek, vandaag heb ik GETONGZOEND! In plaats daarvan pakt ze haar telefoon om het grote nieuws met haar vriendinnen te delen. Ze heeft twee berichten, ziet ze. Een is er van Charles.

Dag lief smurfenmeisje, je zoent heel lekker. X
Het tweede berichtje is van Cato. Het is een slecht bewerkte

foto van Mara, nu alsof ze aan het buitenboordzoenen is met meneer Hamer. Zij wel, heeft Cato erbij geschreven. Isa wil net typen dat ze gezoend heeft, wanneer er een nieuwe foto binnenkomt. Het is dezelfde foto van Mara, maar nu is Charles in de foto geshopt. Isa voelt een steek in haar maag. Ze wil Cato een bericht sturen om te zeggen dat niet Mara maar zij met Charles heeft gezoend en dat hij helemaal geen sukkel is. Dat hij ontzettend lekker kan zoenen en dat hij naar wasverzachter ruikt en naar vanille-ijs smaakt. Maar dan bedenkt ze zich. Ze klikt het bericht weg en tikt een berichtje naar Charles.

'Denken jullie dat meneer Hamer een vrouw heeft?' vraagt Cato de volgende dag. Isa en zij zitten op de voorste rij bij biologie.

'Dat weet ik wel zeker,' zegt Isa.

'Hoe weet je dat dan?'

'Ik weet zelfs hoe ze heet.'

'Ja hoor, hoe heet ze dan?'

'Mevrouw Hamer!' Isa lacht.

'Jij bent zo flauw.'

Isa buigt zich voorover om haar boek uit haar tas te pakken.

'Kijk, daar heb je hem,' fluistert Cato.

Isa kijkt op en ziet Charles de klas in lopen. Ze voelt haar hoofd zo rood worden als een tomaat. Ze doet haar best om aan een eskimo te denken, maar de enige aan wie ze kan denken is aan Charles en aan hun zoen.

‘Isa, je wordt knalrood!’ zegt Cato, nu zo hard dat bijna iedereen het kan horen.

Isa houdt haar handen voor haar gezicht, bang dat ook Charles het ziet.

‘Ben jij soms ook verliefd op meneer Hamer?’

Ze schudt haar hoofd. Door haar vingers gluurt ze naar Charles. Hij zit aan het tafeltje naast de deur en kijkt lachend haar kant op.

‘Zo meisjes en jongens,’ zegt meneer Hamer. ‘Vandaag gaan we het hebben over de menselijke voortplanting.’

‘Isa haal je handen weg, meneer Hamer gaat het over seks hebben.’

Isa voelt nu niet alleen haar gezicht rood worden, maar ook haar nek, haar rug en waarschijnlijk zijn zelfs haar tenen rood.

‘Wie van jullie heeft er wel eens gezoend?’ vraagt meneer Hamer.

Isa kijkt naar haar tafeltje. Ze durft echt niet op te kijken, zo rood is ze. Ze steekt haar rechterarm de lucht in.

‘Alleen jullie twee?’ De stem van meneer Hamer klinkt verbaasd.

Isa kijkt op. Ze kijkt recht in het grijnzende gezicht van Charles, die zijn hand hoog de lucht in heeft gestoken. Verder is er niemand in de klas die ook maar een pink bewogen heeft.

‘Kom op jongens, er moeten er toch meer zijn in deze klas,’ dringt de biologieleraar aan.

Isa haalt snel haar arm weer omlaag.

‘Ik vraag me af met wat voor meisje die dombo van een

Charles zou hebben gezoend,' fluistert Cato.

Isa kijkt strak voor zich uit. Hoe kan ze ooit tegen haar vriendin zeggen dat zij degene is met wie Charles gezoend heeft? Cato zou haar alleen maar uitlachen. Nee, erger nog, ze zou haar niet eens geloven. Voorzichtig draait ze haar hoofd en kijkt naar Charles. Hij glimlacht en Isa voelt haar hoofd licht worden. Liefde maakt niet blind, denkt ze. Liefde zorgt ervoor dat je heel scherp kunt zien. En die jongen die ze heeft gezoend, is gewoon een hele leuke jongen. Als Cato dat niet vindt, is dat jammer voor Cato.

Ze gaat rechtop zitten en stoot haar vriendin met haar elleboog aan. 'Ik heb met Charles gezoend.' Ze zegt het zo hard, dat zelfs meneer Hamer het kan horen.

'Echt?'

Isa knikt.

'Hoe was het?'

'Hij smaakt naar vanille-ijs. Heel lekker.'

**Wil je dit verhaal ook als film zien?
Kijk dan op www.youtube.com/SenseNederland**

WAUW!

CAJA CAZEMIER

W

auw! Wat een gave meid zit daar! Ze is mooier dan de knapste actrice, mooier dan het fraaiste liefdesliedje, mooier dan de kleurrijkste bloem, mooier dan de helderste ster aan de hemel – en net zo onbereikbaar.

Ademloos sta ik net voorbij de ingang van de kantine naar haar te kijken. Ze heeft blond haar dat ze in een slordige knot heeft opgestoken, haar smalle gezicht met de perfect ronde wenkbrauwen en de rode lippen is beweeglijk terwijl ze tegen de mensen om zich heen praat. De kleur van haar ogen kan ik van deze afstand niet zien. Ik ben jaloers op haar klasgenoten die elke dag, elk uur naar haar kunnen kijken... Hoe kunnen die zich ooit nog concentreren op de les of op een proefwerk?

Waar komt ze vandaan? Hoe lang zit ze al bij ons op school? Hoe is het mogelijk dat ik haar niet eerder heb gezien? Hoe is het überhaupt mogelijk dat ik heb geleefd, dat ik heb geademd, dat ik elke dag naar school kwam zonder dat zij er was?

Franka trekt me aan mijn mouw en Niels geeft me een por in mijn rug. 'Doorlopen!' commanderen ze.

Ja natuurlijk, de pauze is maar kort en de kantine stroomt vol. Doorlopen, dat betekent de ene voet voor de andere zetten op weg naar een vrij tafeltje. Ik ga zo zitten dat ik haar nog kan zien en verdeel mijn aandacht tussen mijn pratende klasgenoten en HAAR.

Franka heeft het in de gaten. Ze blikt even over haar schouder en kijkt me dan nieuwsgierig aan. 'Wat is daar zo interessant?'

Ik schud mijn hoofd. 'Niks.' Ik trek mijn rugzak op schoot en rommel er uitgebreid in, op zoek naar mijn appel.

Niks? De wereld is gekanteld en draait ook nog eens de andere kant op, en ik zeg *niks*?

Ik schuif mijn stoel opzij zodat ik dichterbij Franka zit. Niet iedereen hoeft dit te horen. 'Zie je dat meisje daar? Met dat blonde haar en dat shirtje met die verschillende kleuren? Weet jij wie dat is?'

Franka kijkt zoekend in de richting waarin ik wijs. 'Nee,' zegt ze dan, 'hoezo?'

Zo nonchalant mogelijk probeer ik te zeggen: 'Gewoon, ik vind haar leuk.'

'Hè?! Zeg je nu...?'

'Ja,' zeg ik flink, 'ik val op haar.'

'Iew...!' Franka, een van mijn beste vriendinnen, kijkt me aan en op haar gezicht zie ik... verbazing, verwarring, ongeloof, afkeer, ja echt! Ik heb iets vreselijks gezegd, iets wat beslist vies is. Ze schuift haar stoel een eindje bij mij vandaan. 'Jij? Hoe kan dat?'

Rare vraag. Ik haal mijn schouders op. Wist ik het maar. 'Sinds wanneer?' Franka blijft met opgetrokken wenkbrauwen naar me kijken en ik hou mijn mond...

Nee nee nee, zo gaat het niet. Natuurlijk zeg ik niets tegen Franka, ik durf niet. Ik zet mijn tanden in de appel en zwijg. Ik weet niets zeker, en ik snap ook niet hoe het kan. Het is er ineens. Zij is er ineens. Vanaf dit moment weet ik helemaal niets meer zeker. Ik. Yara.

IK??? Ja, ik.

Goede vraag, ja: hoe kan dat? Hoe kom ik erbij? En lolbroeken vragen zich natuurlijk af: en hoe kom ik er weer vanaf? Maar ik ben geen lolbroek, en of ik er vanaf wil... Ik wil maar één ding: ik wil weten wie ze is, ik wil in haar buurt komen, ik wil gezien worden door HAAR.

En tegelijkertijd wil ik dat niet. Zij valt natuurlijk gewoon op jongens. Ik wil ook gewoon op jongens vallen. Ik wil normaal zijn, net als Franka, net als mijn andere vriendinnen, net als de meiden uit mijn klas. Waarom moet ik anders zijn? Daarom had ik ook een vriendje vorig jaar in de derde, ik vond er alleen niets aan. Ik kijk wel naar jongens, maar ik weet eigenlijk niet wat ik moet zien. En ik voel er al helemaal niets bij.

Misschien ben ik nog nooit echt verliefd geweest, houd ik mezelf voor. Misschien komt dat nog, moet ik de jongen van mijn dromen nog tegenkomen.

De rest van de dag kijk ik onrustig om me heen. Een dag later is ze er ineens, in de gang bij biologie. Bij elke pas veert ze heel even op, en door die kleine huppelpasjes lijkt het of ze blij is. Ze draagt geel met blauw, de kleuren van een zomerdag, en ze heeft haar lippen rood gestift. Ik zie haar, en kijk haar na met een hart dat oorverdovend bonst, helemaal van de kaart. Dat! zij! bestaat!

Ik blijf naar haar uitkijken en elke keer dat ik haar zie, is ze mooi mooier mooist.

En elke keer is er ook het gepieker.

Wie, ik? Yara?

Ja, kennelijk...

Kan ik niet beter wachten op een leuke jongen voor wie ik ditzelfde voel?

Ik probeer te bedenken hoe ik het zou aanpakken als ZIJ een HIJ was. Volgens mij is het heel normaal om dan aan je vriendinnen om hulp te vragen: 'Weet jij in welke klas hij zit? Weet jij hoe hij heet?'

'Wie?' vragen ze en ze willen alles van hem weten. En wat ze niet weten, daar gaan ze achteraan. De een heeft een broer in een hogere klas, de ander een zus op een andere afdeling, die speurtocht is niet zo lastig. Ik denk dat ik een dag later al het een en ander over hem zou weten. En dan zouden ze me raad geven: hij heeft daar en daar les, vang zijn blik, lach naar hem, zoek in de pauze een tafeltje dicht bij zijn groepje en maak oogcontact, en o ja, hij is het zesde uur uit, loop jij dan toevallig ook net over het plein en ga mee zaterdag, hij voetbalt, mijn broer zit bij hem in het elftal, we kunnen naar hun wedstrijd gaan kijken...

Maar nee, zo gaat het niet. Ik bijt liever het puntje van mijn tong af dan het risico te lopen dat ingeschakelde vriendinnen of klasgenoten me zullen uitlachen of pesten of voortaan zullen doen alsof ik lucht ben, of het allerergste: rondvertellen dat ik op meisjes val. Ik weet best hoe gemeen meiden kunnen zijn.

's Avonds aan tafel krijg ik geen hap door mijn keel, net als gister en eergister en de dag daarvoor. Mijn moeder heeft me al een paar keer bezorgd aangekeken. 'Wat ben

je stil. Eet je niets?’

Mijn zusje, twaalf irritante jaren oud, roept onmiddellijk triomfantelijk uit: ‘Ben je verliefd? Yara is verliefd! Yara is verliefd!’

Ik geef haar een schop onder de tafel.

‘Au!’ Ze wrijft over haar been. ‘Doe niet! Dus ik heb gelijk! Op wie? Hebben jullie al gezoend?’

‘Hou op, Silke!’ Mijn moeder legt haar het zwijgen op en ik krijg een knipoog van mijn vader. Maar onvermijdelijk komt die avond ook bij hen een nieuwsgierige vraag vandaan. Of vraag... ‘Je weet dat je ons alles kunt vertellen, hè? Leuke dingen, minder leuke...’

Hoe weten ze dat? Mijn moeder zegt het op een handig moment, samen een blokje om met de hond, die nietsvermoedend voor ons uit trippelt. Op zo’n moment praten we vaker.

Ik haal diep adem. ‘Ik ben... Ik denk... Er zit een leuk meisje bij mij op school, en nu ben ik helemaal in de war.’ Het blijft stil naast me. Terwijl de hond haar behoefte doet, wacht mijn moeder rustig af en daarna raapt ze iets op met de poepgrijper. Ik wacht ongeduldig, maar ook als we verder lopen, komt er geen reactie.

‘Mam? Ik weet niet goed wat ik moet doen.’

‘Weet je het zeker?’

Die vraag had ik niet verwacht. ‘Ik snap er helemaal niets van, dat is juist het stomme.’

‘Het zal wel een fase zijn...’

‘Maar ik ben verliefd.’

‘Daar hoeft je niets mee te doen...’ zegt mijn moeder.

Ik kan het bijna niet verstaan. 'Je zegt niet wat je ervan vindt.'

'Ik vind het jammer. Niet omdat je misschien lesbisch bent, maar omdat je het moeilijk gaat krijgen...'

Nee nee nee, zo gaat het niet. Ik hoef nog helemaal niets te vertellen, er is nog geen sprake van thuiskomen met een vriendin. Kom op zeg, ik heb nog niet eens verkering. Sterker nog, ik weet niet eens of zij ook zo is. De meeste meiden vallen op jongens. Misschien heeft ze al een vriendje. Behalve dan dat mijn ouders zich zorgen kunnen gaan maken dat ik te weinig eet, hebben ze er niets mee te maken.

Wat ingewikkeld... Hoe kun je nou weten of een meisje wel... of niet... Je ziet het niet aan haar.

Op mijn kamer, na de wandeling met de hond, ga ik op mijn laptop naar de site die al drie dagen in mijn hoofd om aandacht schreeuwt: www.sense.info. Op deze site klik ik op 'Liefde en relaties' en daarna op 'Homo, lesbisch, bi, hetero?'

Gaat dit ook over mij? vraag ik me af terwijl mijn blik de verhalen scant. Ik klap de laptop dicht en doe hem meteen weer open. In de zoekbalk van Google typ ik: lesbisch, jong. Even daarna staar ik naar de woorden 'lesbisch daten', 'holebi', 'COC'.

Ik ben Yara, ik ben Yara, ik ben Yara, denk ik bij wijze van toverspreuk een paar keer achter elkaar. Ik ben...

Wat ben ik?

Op mijn telefoon ga ik naar de datingsite waar mijn klasgenoten het laatst over hadden. Ook dit hou ik niet lang vol: er staan foto's van jongens en meiden en je kunt zeggen of je ze leuk vindt of niet leuk. Zijn hier eigenlijk lesbomeiden bij? Kun je aangeven dat je meisjes leuk vindt? Hoe kun je mensen ontmoeten?

Al na een minuut heb ik er genoeg van. Ik wéét al wie ik leuk vind. Ik héb haar al ontdekt.

Ik slaap slecht en de volgende dag wapen ik me met alle verstandige woorden die ik vinden kan: ze is ouder dan ik, ze is te mooi voor mij, ze valt op jongens, ze heeft al een vriendje, ze is nog niet toe aan de liefde, ondanks haar stralende uiterlijk is ze helaas een koele autist. Ik verklaar mezelf compleet voor gek dat ik in de kantine een stoel pak met uitzicht op HAAR.

Het is het enige wat ik heb. Ik kijk naar haar en dan ineens kijkt ze op en loopt er een onzichtbaar lijntje trillend van haar naar mij. Wauw. Ik glimlach.

Een klein, snel lachje krijg ik terug. Dan draait ze haar hoofd weg en verschuift een stukje op haar stoel zodat ze nu half met haar rug naar me toe zit en met veel gebaren vervolgt ze haar gesprek. Maar ik kan alleen maar denken: ze heeft me gezien! Ik zweef zowat naar mijn volgende les en plots volgt de koude douche. Want ik kijk om me heen en denk: wie van jullie nog meer? Ik heb me dat nooit zo afgevraagd, maar waar zijn de hojo's bij ons op school? Waarom zie ik ze niet?

Het hele weekend loop ik te zoeken naar mezelf, dat gevoel heb ik. De Yara van vroeger lijkt ingepakt in een

dikke laag onzekerheid. Vóór deze week kon ik al mijn wiskundesommen zomaar maken, mijn Engelse woordjes onthouden, onbekommerd chatten met mijn vriendinnen, lekker op de bank hangen, tv-kijken of muziek luisteren en me prettig voelen. Maar nu verdwaal ik hopeloos in mijn gevoelens. Is het normaal om iets voor een meisje te voelen? Moet ik het vertellen? En aan wie?

We gaan uit zaterdagavond, naar de frisdiscotheek. Zolang we nog geen achttien zijn, zullen we genoeg moeten nemen met alcoholvrije cocktails en de draaitafel van Jesmal, een knappe, vrolijke jongen die er beslist een feestje van kan maken. Er is dus niets mis met ons avondje uit. We dansen en dansen en dansen. Hè hè, ik kom eindelijk los. Ik ga op zoek naar dé jongen, dus ik dans met de een na de ander en probeer ze uit te dagen door zo verleidelijk mogelijk te bewegen. Ik duw mijn borsten vooruit en doe mee met schuren. Een van de jongens is wel leuk, hij mag zijn armen om mij heen slaan en samen bewegen we op de muziek van Jesmal.

Maar het werkt niet. Ik wil geen jongen, ik hoef geen jongen. Ik ga naar de toiletten, werk mijn make-up bij en ga eerder naar huis dan anders.

Ik kijk uit naar de maandagochtend, maar op weg naar school denk ik: ik moet er maar van uitgaan dat zij niet lesbisch is. Ik ga bewust met mijn rug naar HAAR toe zitten, want ik zie haar natuurlijk nog wel. Ik wil dit niet voelen, ik wil terug naar mezelf.

Maar ondertussen speur ik ook naar hojo's. Als ik er van mezelf geen mag zijn, dan leg ik de focus maar op de an-

deren. Maar ik zie ze niet, verdomme, ik zie ze niet. Zijn jullie te schijterig? Waar zijn jullie bang voor?

Ik denk dat ik dat wel weet.

Zelf lijk ik meer een jojo: ik wil wel, ik wil niet.

Maar dan, ineens, sta ik totaal onverwacht tegenover haar bij de talenlokalen. En ze lacht naar me. ZE LACHT NAAR ME!

Door de schok vergeet ik terug te lachen. Ze is allang doorgelopen en ik staar nog steeds naar de plek waar ze net stond. Maar ik kan het al gauw goedmaken, want die middag zie ik haar weer en vanaf dat moment glimlachen we elke keer als we elkaar tegenkomen. Zij zegt een dag later voor het eerst: 'Hoi.'

En ik zeg: 'Hallo.'

Ik praat met haar! ZE HEEFT ME GEZIEN! De rest van de dag voel ik me tóp.

Die avond ga ik nog een keer het web op en kom ik op hele mooie sites terecht: www.comingout.nl en www.jongenout.nl. Op die laatste lees ik wat ik op school niet kon zien: ongeveer één op de tien mensen is 'lesbo, homo, bi of in dubio'. Dat zijn er een heleboel! Waarom ken ik ze dan niet? En waarom zou ik er dan niet bij horen? Hier zijn ze te vinden en al heb ik op dit moment geen behoefte aan meetings, deze site geeft me een steuntje in de rug.

De eerstvolgende keer dat ik haar zie, is in de kleine pauze. Ze staat ineens naast me bij de balie in de kantine. 'Hoi,' zegt ze.

‘Hallo.’

‘Ik ben Nova.’

‘Mooie naam! Ik heet Yara.’

‘Dat vind ik ook een mooie naam.’

‘Dank je. Ben je hier nieuw? Ik heb je niet eerder gezien.’

‘Ja, we zijn een paar weken geleden verhuisd.’

‘En hoe bevalt het je hier?’

Nova vertelt, maar later weet ik niet meer wat ze gezegd heeft. Ik kan alleen maar kijken naar de boogjes van haar wenkbrauwen, naar haar rechte neus, haar rode lippen. Mijn hersenen lopen vast.

Even later loopt Nova met haar thee naar haar klasgenoten, en ik ga naar die van mij. Daar zijn ze. Ik ga zitten. Ik staar voor me uit. In mijn hoofd proef ik de combinatie: Nova en Yara. Yara en Nova. Prachtig!

Nu bestaat mijn hele week uit wachten op de volgende ontmoeting. Ik weet niet eens wie het opzoekt, we zoeken elkáár op, denk ik, Nova en ik. En steeds vaker gaat door mijn hoofd: ik denk dat ze is als ik.

Gewoon vriendinnen zijn, is dat ook goed? Nee! Ik kijk naar haar en wil haar aanraken. Als ze naar me lacht, voel ik dat in mijn maag, in mijn buik, overal. Ik wil haar zoenen.

Maar ik heb geen flauw idee hoe ik dat aan moet pakken. Weten heteromeiden dat wel? Hoe versier je een jongen/meisje? Nu héb ik contact (een week geleden was ik daar al heel blij mee), ben ik nog ontevreden... Wat is dat toch met de liefde: ik wil meer!

‘Zullen we wat afspreken?’ Ik vraag het maar gewoon. We

moeten wég van school, vind ik. Zij gaat onmiddellijk akkoord: 'Leuk. Zullen we naar de bowlingbaan?'

Dat heb ik nog nooit gedaan. Zij duidelijk wel, maar het kan me niet schelen dat die loodzware ballen aldoor naast de baan terechtkomen en ik bijna geen punten scoor. In haar enthousiasme grijpt Nova steeds mijn hand. Ik kan onafgebroken naar haar kijken en ik heb haar onverdeelde aandacht. *Wauw! Lucky me!*

Als we weer buiten staan, legt ze een hand op mijn arm: 'Gaan we nog naar mijn huis?'

We praten even met haar moeder, maar algauw wil Nova mij haar kamer laten zien. Als ik een jongen was, zou dat dan ook zo snel gaan, schiet onwillekeurig door me heen. Ook op haar kamer veel kleuren: één wand rood, één wand geel, een dekbed in rood, oranje en roze. Ik ga op haar bed zitten en zij zit naast me, met nog wel een halve meter tussen ons in. Zolang we praten is dat niet erg, maar hoe overbruggen we die afstand? Ik word ineens verschrikkelijk zenuwachtig.

'Wat is er?' vraagt ze.

Ik weet niet wat ik moet zeggen, ik ben bang om er woorden aan te geven. Nova steekt haar hand uit en alleen met het topje van haar wijsvinger strijkt ze even van mijn voorhoofd langs mijn wenkbrauw over een klein stukje van mijn wang. Ik vat vlam.

'Dat je hier bent,' zegt ze. Het klinkt verbaasd.

'Ja.'

'Jij en ik samen. Vind je dat goed?'

'Ja,' zeg ik te zacht. En voor de zekerheid nog maar eens

en dan wat luider: 'Ja.'

Ze glimlacht, dezelfde prachtige glimlach die ze ook op school naar me zond.

'Je bent lief.' Mijn stem doet het niet, dus ik denk het: lief en mooi. En zó bijzonder. En heel dichtbij... 'Jij ook,' zegt ze.

Ze schuift een stukje op en pakt mijn hand, streelt mijn vingers. Kijk mij nou, juicht het binnen in mij.

Dan buigt ze naar me toe en ik voel heel even heel zacht haar lippen tegen mijn wang. Ik draai mijn hoofd een beetje en kijk in die stralende, roestbruine ogen. Ik zie erin wat ik zelf zeggen wil: ja ja ja, zo moet het gaan!

Weer thuis sta ik voor de spiegel met mijn vingers tegen mijn wang en tegen mijn lippen, daar waar ze mij gezond heeft, en ik haar. Ik? Met Nova? Zij is een meisje en ik ook! Wil ik dat wel? Kan ik dat wel? Lesbisch of in dubio?

De twijfels blijven hardnekkig hun kop opsteken. Ik vind het eng. Maar hoe vaker we elkaar zien, hoe blijer ik word. Het zoenen wordt al gewoon, en onze handen kruipen steeds vaker onder elkaars T-shirt op zoek naar lekker bloot vel.

En steeds duidelijker weet ik: ik hou van Nova. Zeker na die ene middag die ik mijn leven lang niet zal vergeten... We zijn op haar kamer, elke keer vrijen we bij haar op de kamer. Bij mij thuis ben ik altijd bang dat iemand zonder kloppen binnenkomt en ontdekt dat Nova niet zomaar een vriendin is. Ik ga het heus wel vertellen, maar dan

wanneer ik dat wil. Die middag is er bij Nova niemand thuis en ze zullen allemaal nog een tijd wegblijven. Ze is zo opwindend en aantrekkelijk en lief en geil...

We hebben niets gepland of afgesproken, maar er komt steeds meer naakt tevoorschijn. We kijken naar elkaar: wil jij dit ook? En allebei weten we: ja ja ja!

Haar schouders komen tevoorschijn als ze haar shirt uittrekt, en vertederd kus ik die. Maar haar hals en schouders ken ik al. Onder haar hemdje pronken twee kleine borsten, die ik al wel gevoeld heb, maar nu wil ik ze zien. In één beweging trek ik haar hemdje uit. Daarna trekt zij mijn shirt uit. Een hele tijd kijken we naar elkaar, alsof we nog nooit een meisje bloot hebben gezien. Nee, ik heb nog nooit een ander zo lief bloot gezien. Ik leg mijn handen op haar schouders, zij die van haar op mijn borsten. Eerst voorzichtig, onzeker, dan steeds enthousiaster. We strelen, we zoenen, trillend van spanning en geluk. En van de zenuwen. En van verlangen. Meer naakt wil ik. Nova ook? Ja, Nova ook.

Gaan we nu niet heel snel? Te snel? Maar de middag is lang, en we houden zo van elkaar. Ik trek mijn spijkerbroek uit, zij ook. Uiteindelijk trekt zij mijn slipje uit, en ik het hare. Gek, ze lijkt op mij, maar toch is ze anders. Ik kijk mijn ogen uit en raak aan wat ik zie. Ik neem haar in mijn armen en voel huid op huid. Ze is zacht, mooi, nat. Ik denk niet meer na over hoe dit moet, ik doe gewoon. Ik vrij met haar. Alles mag ik aanraken, en zij mag alles van mij strelen, tot aan een hoogtepunt toe. Bij haar lukt het niet, maar ze zegt: 'Dat komt wel, we hebben alle tijd.'

Zij laat me zien wie ik ben. Ik hou van een meisje. Ik heb voor de eerste keer seks met een meisje. Wauw!

Nu kan ik blij zijn met wie ik ben. Behalve die ene middag dan. Op een zondag fietsen we hand in hand en we komen langs een stel voetballende jongens. Ze roepen ons na: ‘Hé, pótje voetballen?’

Dan besef ik hoe kwetsbaar we zijn.

Nova wordt boos, ze stapt al af.

‘Niet doen, joh!’ zeg ik.

‘Wel! Stomme jongens!’

‘Wat heeft het voor zin?’

‘Ik laat me niet beledigen.’

‘Alsjeblieft! Straks slaan ze ons in elkaar!’

Gelukkig kan ik haar tegenhouden. Ik wil hierboven staan en zit absoluut niet te wachten op problemen.

Op school laten we niets zien. Wat hebben anderen ermee te maken? Het is iets van ons samen, dus in de pauze zit zij bij haar klasgenoten en ik bij de mijne, net als daarvoor. We kunnen doorgaan voor gewone vriendinnen, en we passen ervoor op elkaar niet aan te raken waar anderen bij zijn. Dan hoeven we nergens bang voor te zijn.

Ik wil me niet laten kwetsen. Ik heb geen behoefte aan commentaar van hetero’s. Maar dan laat een stemmetje van zich horen: ‘Yara, nog niet zo heel lang geleden vroeg je je af waar ze zijn, de hojo’s. Nu ben je er zelf één, en speel je net zo goed verstoppertje.’

Trouwens, Franka en Niels zijn niet gek, die willen weten wat er met me is.

Franka: 'Hé, je straalt helemaal.'

Niels: 'Je huppelt de school door, en dat is vast niet omdat je zo'n zin hebt in Frans.'

Ik kijk hen lief aan. 'Het gaat gewoon lekker met me, wat is daar mis mee?'

Franka: 'Nou, niets natuurlijk.'

Niels: 'Een tijd geleden keek je beslist ongelukkig.'

'Ik had een dip, en die is nu voorbij.'

Franka: 'Dat is mooi, maar je hebt nooit verteld wat er aan de hand was.'

Niels: 'En nu het goed met je gaat, vertel je nog niet wat er aan de hand is.'

Ik haal mijn schouders op. Ik weet nog toen Franka net verkering kreeg. Zij kon niet ophouden met over hem te praten en ik houd juist heel bewust alles binnen. Ik zie heus wel dat ze ervan balen dat ik ze niet in vertrouwen neem. Maar ik durf niet.

'Weten jouw vrienden het? En jouw ouders?' vraag ik die avond aan Nova.

'Mijn moeder wel,' zegt ze, 'maar mijn vader en mijn vrienden niet, en wat mij betreft blijft dat voorlopig zo. En die van jou?'

'Ook niet.' Ik druk een kus in haar nek. 'Maar dat voelt niet goed.'

'Ik ben bang voor de reacties,' zegt Nova. 'Ik ben bang om gepest te worden, ik ben bang dat mijn vriendinnen dan niet meer met me om willen gaan.'

‘Ik ook,’ zeg ik.

Toch praten we er steeds vaker over en op een dag gebeurt het zonder dat we het van tevoren afspreken. Toevallig komen we tegelijkertijd bij de kantine aan en we grijpen ineens elkaar vast. Hand in hand lopen we de kantine binnen.

Het is er vol die dag, omdat het regent is bijna iedereen binnen. Eerst zien ze niets, maar dan ineens roept iemand: ‘Kijk nou, twee meiden!’

Mensen kijken op, ze zien ons en het dringt tot ze door wat ze zien. Twee meisjes die hand in hand lopen. Twee meisjes die van elkaar houden. Twee meisjes die elkaar gevonden hebben. Het nieuws loopt voor ons uit, doet mensen hun hoofd naar ons omdraaien en geeft ons de ruimte. Er ontstaat een wandelpad met links en rechts leerlingen, en wij lopen tussen hen door alsof het een erehaag is. Ineens begint iemand te klappen en algauw doet iedereen mee. En wij, Nova en ik, lopen hand in hand tussen hen door...

Nee nee nee, zo gaat het natuurlijk niet. Wij worstelen ons samen door de volle kantine heen. Het lijkt of de meesten ons niet zien, zo druk is iedereen met zichzelf bezig. Maar dan wordt er geroepen: ‘Hé, lesbo’s!’ En even later hoor ik zelfs: ‘Vieze potten’, maar het meeste wordt gesmoord in het geroezemoes. En dan staan wij nog steeds hand in hand tegenover Franka en Niels en een deel van mijn klasgenoten.

Franka en Niels zien ons en roepen allebei: ‘Hé, Yara!’

Klinkt het afkeurend? Geschrokken? Eigenlijk vooral verbaasd, denk ik dan.

‘Dit is Nova,’ zeg ik alleen, maar ondertussen sta ik wel te trillen op mijn benen.

‘Aha!’ zegt Niels. ‘Wat leuk!’

Franka schuift twee stoelen bij en we gaan naast elkaar zitten, Nova en ik. Niels begint haar onmiddellijk uit te horen. ‘En waar kom jij zo plots vandaan?’

Ik wil weten wat Franka van ons vindt en ik kijk haar vragend aan: en?

Ze buigt zich naar me toe. ‘Maakt me niks uit, hoor. Als jij het maar leuk hebt.’

Gespannen kijk ik de kring rond terwijl Nova Niels’ vragen beantwoordt. Wat zeggen de anderen?

‘Goh. Dat had ik niet achter jou gezocht, Yara,’ zegt de een in antwoord op mijn blik.

‘Dat is wel even wennen, hoor,’ zegt een ander.

En een derde mompelt: ‘Moedig.’

Maar dan is de beroering voorbij en praten we net als altijd over lessen en leraren. Nova en ik doen mee alsof we al jaren een stel zijn. De pauze vliegt voorbij. Als de bel gaat, lopen we opnieuw hand in hand, maar nu in omgekeerde richting. Ergens fluit iemand naar ons, maar het raakt me niet. Ik ben trots op ons. Onder aan de trap geef ik haar een snelle kus omdat zij linksaf naar het biologie-lokaal moet en ik naar boven. Mijn zintuigen zijn gericht op de mensen om me heen. Ik hoor niets bijzonders.

Aan de ene kant slaat Niels zijn arm om mijn middel.

‘Leuke meid!’ zegt hij goedkeurend.

Ook Franka, aan de andere kant van mij, slaat een arm om me heen. Geschrokken laat ze ook weer los, maar snel trek ik haar arm terug over mijn schouders. 'Kom op, tussen ons verandert er niets.'

En Franka begint te lachen. 'Hartstikke goed dat je het hebt verteld,' zegt ze.

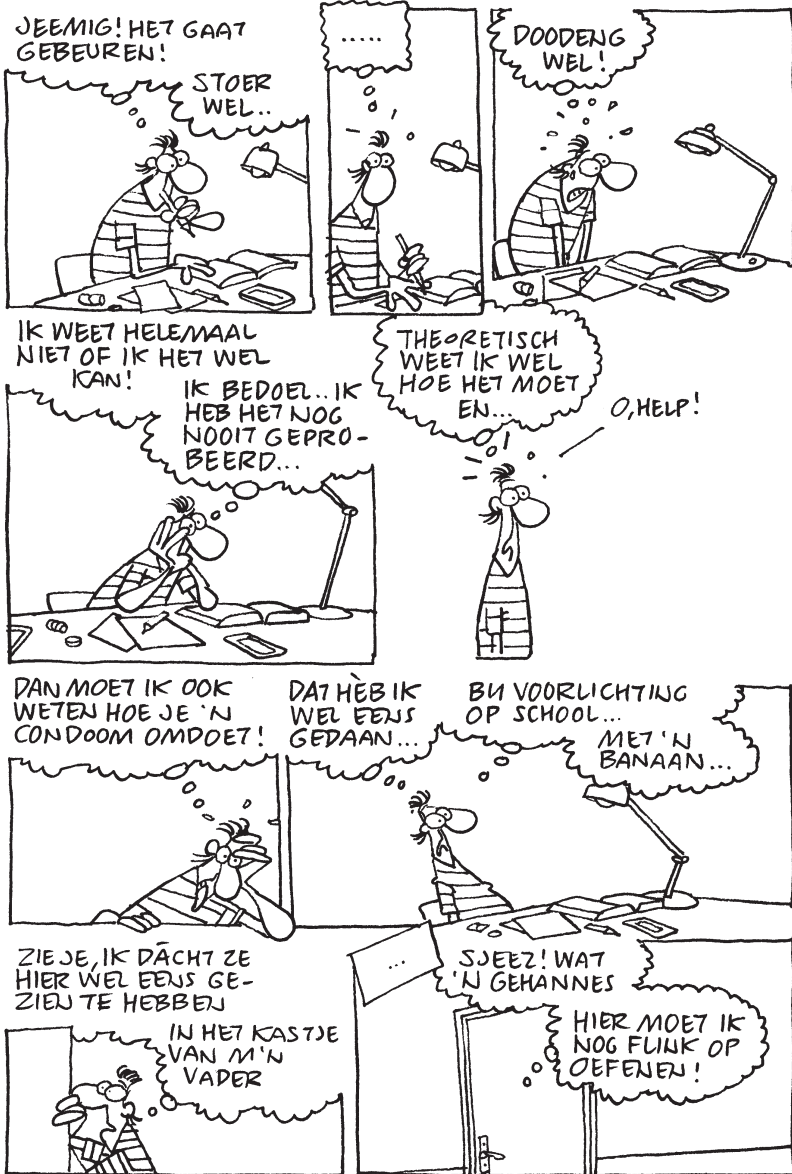
Met zijn drieën lopen we de trap op, naar de volgende les. En precies zo is het gegaan!

**Wil je dit verhaal ook als film zien?
Kijk dan op www.youtube.com/SenseNederland**

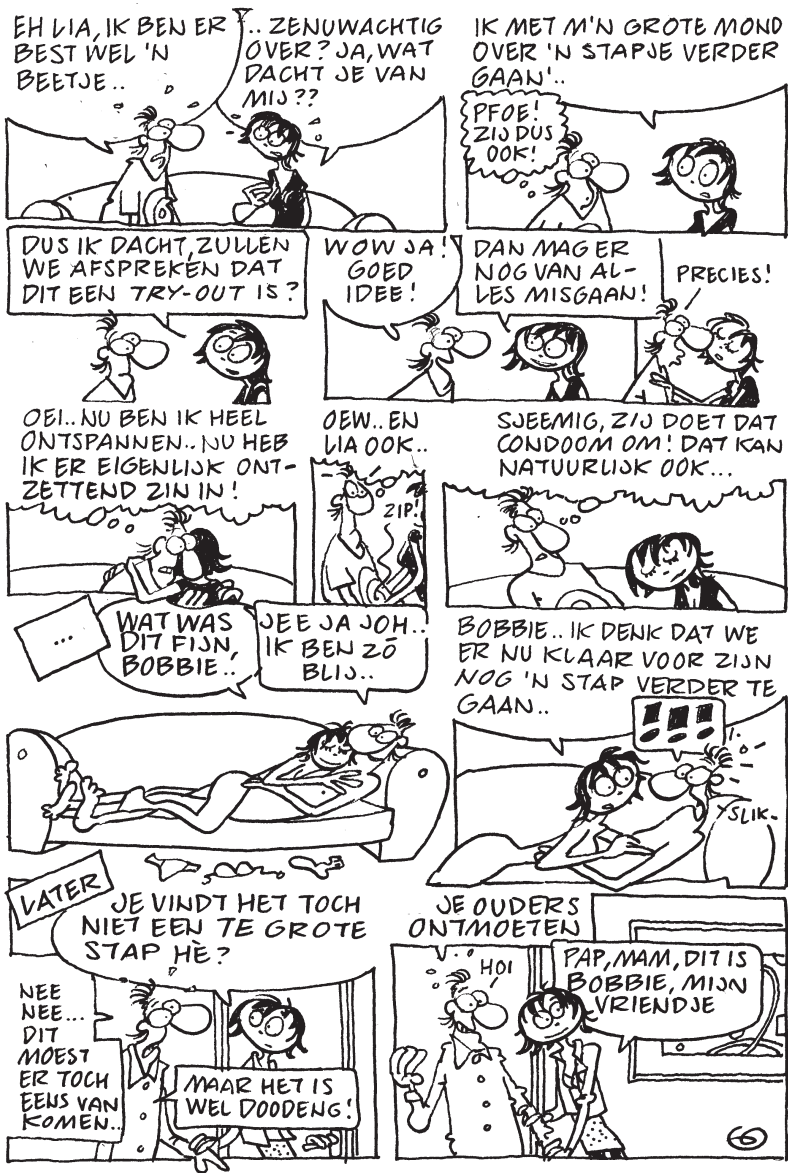
***VERKERING...
EN DAN?***

GERRIT DE JAGER

RUBBER

JOOST HEYINK

H

et ding brandt in mijn broekzak. Af en toe laat ik mijn vingers over de ribbel glijden. Hij voelt wel grappig aan, beetje stroef, als elastiek. Dit is hem dus.

Ik heb hem van Charlie gekregen. Een heel goed merk, zei hij. Er zaten er maar twee in een pakje, terwijl je er voor hetzelfde geld ook wel vijf kon krijgen. Of tien. Maar die waren veel dikker, en stonken. Verder gaat een béétje vent er bij zo'n goedkope dwars doorheen als hij eenmaal goed bezig is, had Charlie gezegd.

Ik vraag me af of ik een beetje vent ben, hoe weet je zoiets van jezelf? Het lijkt me eerlijk gezegd nog niet zo makkelijk zo'n ding kapot te krijgen met alleen je tokus. Zou het rubber veel te lijden hebben van, zeg maar, geschuif of geschuur? Daar had Charlie niks over verteld. Ik heb wel even op Google gekeken, maar dat schiet niet op. Niets over slijtage als je ermee heen en weer beweegt. Lijkt me toch een belangrijke vraag, maar geen haar op mijn hoofd piekert erover om die aan Charlie te stellen, of aan wie dan ook. Ik weet zeker dat zo'n vraag alleen opkomt bij iemand die het nog nooit heeft gedaan. Je kan het net zo goed gelijk met viltstift op je voorhoofd zetten.

Eigenlijk zou ik ook willen weten of hij niet toevallig te groot is. Ik bedoel, stel je gaat hem gebruiken en dan past hij niet... Je kan op zo'n moment niet even een andere maat gaan uitzoeken, lijkt me, je ligt niet bij H&M. En als hij te krap is, doet dat dan pijn? Volgens mij is er dan niks aan. En wat doe je ermee als je klaar bent? Waar laat je

hem dan? Je kan dat ding toch niet onder het kussen stoppen? Hoor je hem weg te moffelen? Hoe dan? Dat staat dus niet op internet, of ik heb verkeerd gezocht.

Er staat wel op internet dat als een jongen vijftien is, hij er langzamerhand 'aan toe is'. Ik moet er eerlijk bij zeggen dat het een jongen van vijftien was die dat zei. Hij was ook de enige die het beweerde. Ergens anders stond dat de meeste jongens veel ouder zijn als ze ermee beginnen. Maar als die jongen gelijk heeft, geldt dat dus ook voor mij. En ik ben niet gek, al een paar jaar vliegt het soms uit de bocht en ben ik bang dat ik een rode kop heb als iemand me op het verkeerde moment ziet. Maar tussen fantaseren en doen zit een behoorlijk verschil, zei onze voetbaltrainer laatst, al ging dat heel ergens anders over.

Charlie had er zo een bij Letta gebruikt, zei hij. 'Geweldig. Ze ging uit haar dak.'

'En hoe ging het met dat... eh... ding?'

'Eitje. Je zet de kroon op de koning z'n kop en laat het kraagje zakken. Gaat vanzelf.'

Daar was ik niet helemaal gerust op, hij deed er wel erg luchtig over. Maar Charlie was zestien en aardig door de wol geverfd, wist ik. Als je hoorde wat hij allemaal al had meegemaakt! Die had het minstens al een paar keer gedaan. En dan lach je dus om die kleinpielige kleuterkwesities waar ik wakker van kan liggen. Die hou ik mooi voor mezelf.

Letta was omgegaan, vertelde Charlie, toen ze zag dat hij

zogenaamd gedachteloos met het pakje aan het spelen was.

‘Is dat eh...?’ had ze gevraagd.

‘Wat?’

‘Wat je tussen je vingers hebt.’

‘O, bedoel je dat. Ja, dat is een pakje met eh...’

‘Dat dacht ik al.’

‘Ja? Vertel.’

En toen had hij haar te pakken, zei Charlie. ‘Zo gaat het dus. Je moet het een beetje slim spelen, dan gaat het altijd goed. Ze durven er zelf niet over te beginnen, maar onder-tussen... sjees. Dus.’

Ik kon het bijna niet geloven. Aan de andere kant, tegen mij was er nog nooit een meisje over begonnen, dus die kant van het verhaal klopte wel. Ook had ik nog nooit zogenaamd gedachteloos met zo’n pakje gespeeld.

‘Dat vinden ze eng, erover praten, dus dat moet je ook niet doen. Gewoon gelijk in de actie, want ze willen dus wel, hè. Dus.’

Ze hadden het gedaan in de stacaravan van zijn ouders.

‘Toen ze zag dat ik het pakje uit mijn zak haalde werd ze ontzettend heet,’ vertelde Charlie. Hoe dat eruitzag, zei hij niet. Niet voor het eerst vroeg ik me af wat je eigenlijk allemaal moet weten voor je het gaat doen. Het leek me een beetje gek om vooraf triomfantelijk met dat ding te gaan zwaaien. Maar je moet natuurlijk wat, als je er niet over mag praten.

‘En drie keer, hè. Eerder mocht ik niet weg. Zo zijn ze, jongen. Dus.’

Het klonk wat verontrustend. Drie keer, dat was nogal wat. Ik vond eerlijk gezegd één keer al heftig.

‘Je ziet het niet aan ze, hè,’ zei Charlie. ‘Behalve als je het ziet.’

Ik zag het inderdaad nooit aan ze, daar had hij wel gelijk in. Verder begreep ik zijn opmerking eigenlijk niet en ik vroeg er ook niet naar. Het was al erg genoeg dat hij doorkreeg wat een amateur ik was. Charlie keek altijd een beetje tegen me op omdat ik een veel betere voetballer ben, maar die voorsprong was ik snel aan het verliezen.

‘Kijk,’ zei Charlie en hij haalde iets uit zijn broekzak. Hij scheurde een pakje open. ‘Zo ziet hij er dus uit. Nooit vooraf mee klooiën, want dan kan je hem niet meer gebruiken. En dan ben je dus mooi de lul als je hem nodig hebt.’

Ik wist niet of hij het grappig bedoelde, dus ik knikte alleen maar. ‘Wat een eh... ding,’ flapte ik eruit.

‘Ja, dat zei Let ook. Nou nog eens wat, hoe zit het eigenlijk met jou en Annie?’

‘Anna.’

‘Anna.’

‘O, goed wel. We gaan morgen varen.’

‘Met de kano?’

‘Mm.’

‘Dan ga je het dus doen, vanzelf. Op het eiland. Daar heb ik het ook gedaan. Vaak.’

‘Ik denk het wel. Anna is hartstikke... Zo kijkt ze tenminste wel. Zag ik.’

Als Charlie zegt dat hij het kan zien, zal dat wel zo zijn. Hij heeft er kijk op.

‘Hé.’

‘Ja?’

‘Hier.’ Charlie stak zijn hand uit. Hij hield het stukje rubber tussen zijn duim en wijsvinger, pal voor mijn ogen.

Ik aarzelde.

‘Pak aan. Ze vallen erop, echt waar. Lekker, jongen. Als je hem niet gebruikt ben je een idioot, maar dan wil ik hem wel terug.’

‘Tuurlijk.’

‘Krijg je die tweede er ook nog bij, ik heb thuis nog een doos vol.’

Ik nam de geschenken aan en stopte ze snel in mijn zak. Diezelfde avond, ik had het bordje ‘Niet Storen’ aan mijn kamerdeur gehangen, heb ik het uitgepakte condoom uitgebreid bestudeerd. Het was eigenlijk een ding van niks. Een ballon met een veel te groot blaasgat. Een prul, eigenlijk. Dat zoiets euro’s kost, afzetterij! Ja, Charlie had gezegd dat je er niet mee moet gaan rommelen omdat je hem dan niet meer kan gebruiken.

Maar ik kon het toch niet laten hem in zijn geheel te bekijken. En je wilt toch weten hoe dat afrollen in zijn werk gaat. Tenslotte had ik er nog een, het exemplaar waar ik Anna mee zou gaan verrassen.

Eerlijk gezegd wilde ik ook gewoon zien hoe lang zo’n ding eigenlijk was en of het formaat enigszins overeenkwam met mijn formaat. Dat was geen eenvoudige taak, omdat de fabriek geen rekening had gehouden met vijftienjarige jongens die vooraf, in alle rust, willen onderzoeken of hun afmeting overeenkomt. Er zat niets anders op dan de zaak

uit te testen alsof het er echt om ging. Vijf minuten later was ik zo ver, maar dan kom je erachter waarom dat ding opgerold hoort te zitten, wat hij dus niet meer was, omdat je hem er anders niet overheen krijgt. Inmiddels hijgde ik een beetje door het geklungel.

Toch ben ik uiteindelijk wel wat wijzer geworden. Ik heb hem langs de meetlat gelegd, om het zo maar te noemen, en hij was lang genoeg. Eerder te lang, eigenlijk. Zeker als je er een beetje aan trok. En verder had ik het idee dat de zaak er wel in paste.

Het had me nogal wat zweetdruppels gekost, maar iets zei me dat ik er klaar voor was.

Aнна zit voorin de open kano, dat wilde ze. Ze peddelt alsof ze het elke dag doet - krachtig, soepel, gelijkmatig. Ik hoef nauwelijks bij te sturen. Het liefst zou ik zo uren door varen, kijkend naar haar dansende armen, haar rug en schouders die in een hypnotiserende cadans mijn uitzicht bepalen. Anna's halflange haar danst mee, net uit de maat. Ik moet erom glimlachen, al heb ik geen idee waarom. Misschien gaat dat vanzelf als je diep geraakt wordt door iets moois. Of misschien is het wel een definitie van verliefdheid: toch glimlachen terwijl er niks te lachen valt. Alles gaat naar wens. Het is veelbelovend dat Anna mijn T-shirt heeft aangetrokken. Tenminste, het shirt dat ik haar laatst heb gegeven nadat ze zei dat ik een cool shirt aanhad of zoiets.

Even rusten we uit. Ruisend drijft de kano vooruit; na

twintig meter koerst hij naar rechts, alsof hij het roer heeft overgenomen. Een idiote gedachte schiet door me heen: als de boot nog verder draait, kan ik Anna aankijken. Van voren is ze nog mooier.

Ik kijk naar mijn rechterbroekzak. De contouren van het condoom zijn duidelijk zichtbaar. Een ellipsje. Ik word er een beetje zenuwachtig van, alsof ik straks examen moet doen, en daar ben ik niet zo goed in. Mijn Cito-toets heb ik verknald omdat ik in paniek raakte; een jongen zei dat ik de score had van iemand die niet kan lezen, een chimpansee of zo. Dat helpt niet als je weer een examen moet doen. Of een s.o. Gelukkig weet de mentor dat, dus daar kom ik mee weg. Maar Anna weet het niet, en ik kan het haar niet gaan uitleggen. Anders krijg je dit:

‘Anna?’

‘Ja?’

‘Als ik moet presteren, raak ik soms in de war, vind je dat vervelend?’

‘Ja, dat vind ik heel vervelend, ja. Loser. Keer om, we gaan terug.’

Het verstandigst is dat je niet te veel zegt, dan heb je het minste risico op fouten. En niet te veel nadenken, want ik kies dan altijd antwoord a als het c moet zijn. Als ik er met mijn kop niet bij ben, doe ik het juist goed. Ik ben er nu met mijn kop wel bij. En met veel meer dan met mijn kop. Kanoën maar weer.

Anna draait zich om en lacht. Je ziet het niet als ze heet zijn, had Charlie gezegd, behalve als je het ziet. Nou, volgens mij zie ik het. Ik lach terug.

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Anna.

Naar iets moois, groots en hoogs, wil ik zeggen, maar dat doe ik niet. ‘Zullen we naar het eiland varen? Ik heb Marlboro’s bij me.’

‘Ik ga echt niet roken, als je dat denkt.’

Dit was een totaal verkeerde move. Bijna breekt het zweet me uit, ik moet iets doen, iets zeggen. Iets aardigs.

‘Ik heb ook twee blikjes cola in mijn rugzak. En een paar zakjes chips,’ zeg ik.

‘Wat voor?’

‘Naturel.’

‘O! Gelukkig, want ik hou niet van paprika. Hé, dat is leuk, we gaan dus picknicken!’

Dat ook, schiet er door me heen. ‘Ja, en je mag op mijn jack zitten, dan word je niet vies.’

‘Klinkt als zo’n rare film van honderd jaar geleden, maar het is wel lief van je. Ik kan er niet bij, anders kreeg je een kusje.’

Ik word warm in mijn hals, op mijn borst en het trekt verder naar mijn buik. Wat voor bewijs heeft een mens nog meer nodig? Ze zegt het zelf: ‘lief!’ Ik wist niet dat het kon, maar ik word zowel zenuwachtiger als rustiger omdat het dus gaat gebeuren. Ik kan niet wachten tot ik Charlie straks kan vertellen hoe soepel het allemaal gaat. Altijd gedacht dat het veel moeilijker zou zijn.

‘Die kus komt zo wel, als we aanleggen. Of twee,’ zeg ik overmoedig. ‘Geef ik je twee zakjes chips.’

‘Mijn kusjes zijn niet te koop.’ Het klinkt niet lief, ook niet boos. Ergens ertussenin.

Ik kan me wel voor mijn kop slaan. 'Natuurlijk niet, ik maakte maar een grapje. Alleen een gratis kus is een echte kus.' Waar ik het vandaan haal, geen idee.

'Dat heb je mooi gezegd.' Nu klinkt ze wél lief. 'Je krijgt straks een gratis kus.'

'En jij ook,' zeg ik zachtjes, want zachtjes is volgens mij veel geschikter dan hard.

Zo peddelen we rustig verder, praten is niet nodig. Beiden weten we waar we naartoe varen en waarom. Ik ben zelfs benieuwd of ze me voor is, als we eenmaal aangekomen zijn. Van Charlie weet ik dat je hete meisjes hebt en heel erg hete meisjes. Ik heb natuurlijk geen idee waar Anna bij hoort. Maakt me ook niks uit. Als het maar goed zit. 'Gratis kus'. Ik glimlach weer eens nergens om.

'Kijk!' Ze wijst naar rechts. 'Een fuut!'

Ik kijk naar haar blote arm: bruin, slank maar gespierd. Dat had ik ook gedaan als ze 'kijk, een nijlpaard!' had geroepen.

'Waar?' roep ik terug.

'Daar!'

Nu kan ik nog een keer naar haar uitgestrekte arm kijken.

'Bij het eiland?' roep ik expres verkeerd.

Voor de derde keer wijst ze. Zelfs als het hierbij zou blijven, dan was dit al de tocht van mijn leven.

Na nog een kuifeend, een aalscholver en twee waterhoentjes naderen we het eiland. Nu is het mijn beurt om te roepen. 'Daar, rechts, bij die inham. Zie je?'

'Die inham?' Weer die arm.

'Wat zeg je?'

‘Die daar?’

‘Ja,’ zeg ik.

Weer merk ik dat ik nauwelijks hoef bij te sturen. We koersen af op een modderstrandje van twee vierkante meter. Erachter is een grasveldje, weet ik.

Vijf minuten later schuiven we aan land. Anna klimt soepel uit de kano; ik zie dat alles aan haar klopt. Nikes, sterke kuitens, kort blauw broekje, het iets te grote T-shirt. Ze heeft zich erop gekleed, bedenk ik opeens. Ze kijkt achterom en lacht even.

Alleen aan de andere kant van het eiland liggen een paar boten aangemeerd, zo te zien. Er zijn hier genoeg struiken en bosjes om ongestoord chips te kunnen eten.

Ik leg mijn jack op de grond en haal de cola en de chips uit mijn rugzak. Anna kijkt me aan, komt naar me toe, slaat haar armen om me heen en geeft me twee zoenen. Op mijn wang, ze bouwt het kennelijk zorgvuldig op.

‘Zo, die had je nog te goed,’ zegt ze, waarna ze op mijn jasje gaat zitten. ‘Mag ik de cola?’

Ik laat me tegenover haar op mijn knieën zakken en durf haar niet aan te kijken. Vermoedelijk bloos ik tot aan mijn navel. Dat zakt langzaam weg als ik beseft dat ik hier door een prachtig meisje word versierd, door Anna, die me een paar weken geleden niet eens aankeek. Zo kan het dus gaan.

Ik geef haar een blikje. ‘Wil je een eigen zakje of doen we samen?’ vraag ik.

‘Doe maar een eigen zakje.’ Zakje, ze fluistert het bijna.

Ik maak er een voor haar open. ‘Heb je nog meer gratis

zoenen in de aanbidding?’

Anna lacht even, maar antwoordt niet. Ze steekt een paar chips in haar mond. Terwijl ze kauwt kijkt ze me aan. Ik hoor zacht gekraak vanachter haar bewegende wangen. Ik heb nog nooit zo iets opwindends gezien.

Zo eten, zwijgen en kijken we een paar minuten, vooral ik. Langzamerhand is het smeulende vuur in mijn onderbuik zo opgepookt dat een soort onbedwingbare haast bezit van me neemt. Er moet iets gaan gebeuren, sterker, HET moet gaan gebeuren. Ik kan nu wel zitten wachten tot Anna eindelijk de volgende stap neemt, maar waarom zou ik niet beginnen? Wie weet vindt ze dat makkelijker, zo ervaren is ze volgens mij ook nog niet. Het lijkt nu wel of ik nadenk, maar dat is nauwelijks het geval. Er schieten wel zinnen door mijn hoofd, maar het is het kloppende gevoel in mijn kruis dat de baas is. De baas zegt: dit is het moment.

Ik haal met een trillende hand het condoom uit mijn zak en leg het voor Anna in het gras neer. Woorden zijn nu overbodig, weet ik.

‘Gatver, een condoom,’ zegt ze.

Ik ben even van slag, maar herstel me snel. Anna is nog maar veertien, logisch dat ze even moet wennen. En van Charlie weet ik dat meisjes door het ding nog meer opgewonden raken, ook al durven ze dat niet te laten merken.

‘Zullen we?’

‘Zullen we wat?’ zegt Anna.

‘Je bent lief,’ zeg ik, en ik schuif behoedzaam mijn broek

omlaag. Ik pak het condoom en rol het uit over mijn om aandacht schreeuwende pik. Gelukkig had ik geoefend, het gaat snel en soepel. Rustig ademen, rustig ademen, zeg ik tegen mezelf. Ik begin te zweten.

Anna zit onbewogen, bijna versteend tegenover me. Haar mond hangt een beetje open terwijl ze naar me kijkt. In elke hand heeft ze een plukje gras. Zie je wel, ze is helemaal van de wereld. Ik herken de beschrijving van Charlie. Maar als je neukt, zijn het tijgers, had hij gezegd. Ze kronkelen, spartelen, schreeuwen soms. Omdat ze heet zijn. Het kost best veel kracht, begreep ik, maar het is de moeite waard. En daarna mag je rustig liggen, dat vinden zij ook fijn.

Ik ontplof bijna en buig me naar haar toe. Als ik een arm uitsteek, deinst ze terug. Ik moet ervan glimlachen, ze plaagt me.

Niet veel later lig ik op mijn buik in het gras, nog nahijgend. Anna zit in elkaar gedoken een paar meter verderop. Ik voel me gesloopt.

Ook ben ik volkomen in de war. Alles is anders dan ik dacht, niets is wat ik verwachtte. Ik wil ergens anders zijn, ik wil nergens zijn, ik wil nu ter plekke verdwijnen, voor altijd. Ik schaam me meer dan ik ooit kan uitleggen.

Ja, Anna kronkelde. Nog had ik het niet door. En ja, ze schreeuwde. Pas toen begon me iets te dagen, een gruwelijke waarheid drong tot me door. Anna gilte, vlak bij mijn oor: 'Ben je helemaal belazerd! Idioot! Hou op, klootzak! Sodemieter op!' Toen sloeg ze, timmerde ze in mijn

gezicht en schopte ze zich van me af.

Ik heb mijn ogen dicht. Ik wil niets zien en ik wil niet gezien worden.

Anna's knie raakte mijn kruis, ver voor het op de plaats van bestemming was. Ik durf niet eens te kijken of het condoom er nog om zit. Ik durf ook niet naar Anna te kijken. Eigenlijk wacht ik tot alles voorbij is, tot ik op mijn kamer zit met de deur op slot.

'Ik wil naar huis,' hoor ik Anna zeggen. 'Ik moet nog geschiedenis en Engels doen.'

Ik dwing mezelf terug te keren. 'Goed.'

Anna wil nu achterin. Ik duw af en begin als een bezetene te peddelen, alsof ik daarmee iets goed kan maken. Als ik even omkijk, zie ik dat Anna naar haar voeten staart. Ze houdt haar peddel stil.

We drijven af, ik doe verwoede pogingen de boeg van de kano op de aanlegplaats te richten.

'Misschien moet je een beetje bijsturen,' durf ik na lang aarzelen te vragen. Ik herken mijn eigen stem niet.

'Ik ben moe.'

'Maar...'

'Het is de wind,' zegt ze.

Zo modderen we een poosje verder. Ik voel me wanhopig, mislukt en een klootzak. Ik zou er alles voor over hebben om een uur terug te gaan in de tijd. Voor het eerst in mijn leven ben ik niet benieuwd naar wat komen gaat, maar verlang ik naar gisteren. Ik ben volledig door elkaar geschud.

'Anna, ik... ik bedoel...'

‘Ja, vaar nou maar door. Ik moet aan mijn Engels.’

‘Sorry... ik had niet begrepen... ik bedoel, ik dacht...’

Anna antwoordt niet.

‘Het spijt me... sorry... ik wil...’ Zinken, door de grond zakken, dat wil ik.

Ze reageert niet. Ik voel dat ze naar mijn rug kijkt. Het doet pijn, vooral tussen mijn schouderbladen.

Een paar minuten later zitten we aan lager wal. Het bootje snijdt een paar meter tussen de rietpluimen door en komt langzaam tot stilstand. We zitten vast. Ook dat nog.

Ik heb vandaag echt alles verknald.

Met alle macht proberen we uit het riet te komen, maar het lijkt of we ons steeds verder de nesten in werken. De wind doet ook zijn best ons telkens weer terug te duwen.

‘Ik denk dat we moeten kijken of we bij de wal kunnen komen,’ zeg ik zachtjes. ‘Dan trekken we de kano ernaartoe en lopen we terug.’

‘Dat lijkt me ook.’

‘Ik ga het water in.’ Voorzichtig laat ik me zakken en merk dat het hier nog behoorlijk diep is. Het water reikt tot mijn schouders. ‘Weet jij welke richting ik ongeveer uit moet?’

‘Die kant op. Nee, iets meer naar rechts. En schiet een beetje op.’

Het riet is hier erg dicht en ik kom maar langzaam vooruit. Het slik wil mijn voeten niet loslaten. Na twintig meter blijf ik staan. Ik zie niet waar ik heen moet. Dit heeft geen zin. Shit, denk ik, ik zak weg. Lopen moet ik. Lopen. Ik draai me moeizaam om en waad in de richting van de boot. Mijn voeten zakken steeds dieper in de modder. Het

water komt nu tot aan mijn nek. Nog een paar stappen, dan moet ik er zijn.

Doodmoe kom ik aan de rand van de rietkraag en zie de kano. Een meter of dertig verderop peddelt Anna op haar gemak in de richting van de aanlegplaats. Het spoor is kaarsrecht.

‘Anna! Anna!’

Het spoor blijft kaarsrecht.

‘Anna!’

Mijn voeten zitten muurvast in het slik. Het modderige water kruipt naar mijn kin.

Links van me drijft iets voorbij.

Een condoom.

**Wil je dit verhaal ook als film zien?
Kijk dan op www.youtube.com/SenseNederland**

LISA €

KHALID BOUDOU

1 ALLE JONGENS WILLEN LISA

‘Een meisjeshart is als een klein bloemenveldje, wees er voorzichtig mee,’ zei mijn moeder nadat ik haar vertelde dat ik Amber had gedumpt voor Lisa.

Het begon met die foto op Hot or Not. Daarop stond Lisa als Nutella, zo smeugig, in een zwarte skinny jeans en daarboven een wit topje. Ze had haar lippen getuit en stond in een uitdagende bokshouding. Alsof ze wilde zeggen dat ze je elk moment dood kon kussen. Ze had een verwoestende aantrekkingskracht op mij, een jongen uit een doodgewoon saai gezin met een vader die tandarts is en een moeder die een chique kledingboetiek runt.

Lisa kwam uit een heel ander milieu dan ik. Ze werd overgeplaatst van een andere school naar de vmbo-afdeling van het Nora College. Zelf zat ik er in 5-vwo.

Ja, Lisa, die nieuwe chick met blond glanzend haar, met grote groene ogen als laserpistolen die elke jongen omver kunnen stralen, en met haar strakke figuurtje waarmee ze zo op de cover van een modeblad kon, bracht ieder jongenshoofd op hol. Zelfs jongens die normaal gesproken niet vaak over meisjes en seks praatten, gingen zich in haar buurt anders gedragen. Het allermooiste aan Lisa was haar manier van lopen. Sommige meisjes lopen alsof ze de stoeptegels even aan willen stampen, Lisa bewoog zich eleganter dan een luipaard, op haar hoge hakken.

Mijn vriend Remy kon zijn ogen niet van haar afhouden. Remy is een lange donkere macho met kroeshaar. Hij maakte van elk mooi meisje een topprioriteit. Daardoor

was hij in de problemen geraakt, hij bleef zitten en werd overgeplaatst naar de havo.

‘Check die dan!’ riep hij. ‘Die nieuwe chick is echt te gruwelijk! Heb je haar gezien, mattie? En ze staat op Hot or Not. Kijk dan, Kamiel! Check dan! Eerlijk, die chick is sappiger dan een overrijpe mango en heter dan de hot wings van de KFC!’

‘Wat is dat nou voor stomme vergelijking, man? Je gaat een mooi meisje toch niet vergelijken met kippenvleugels van Kentucky Fried Chicken? Je zegt toch ook niet over jezelf dat je een stoere hotdog bent?’

‘Wat? Ik zeg wel dat ik een grote hotdog in mijn broek heb, matti. Je weet toch.’

‘Nou, vriend, wat ik bij gym onder douche gezien heb, is niet meer dan kipnugget!’

Remy en alle andere coole gasten hoopten allemaal Lisa te kunnen versieren, en allemaal werden ze met spot en beledigingen weggestuurd. Het kwam niet eens bij me op om een kans te wagen. Ik was dus maar al te blij met die vreemde ontmoeting in winkelcentrum de Mastbrug, waar we in de grote pauze roze koeken en blikjes Red Bull scoorden. Ik was die dag alleen en net toen ik de Appie Heijn uit liep, hoorde ik rumoer. Tegenover de Appie staat een bloemenwinkel en vlak daarvoor stond een groepje meisjes te ruziën. Lisa en Melissa, een meisje uit haar klas, waren er ook. Melissa hield een helm in haar hand vast. ‘Ik sla hem op zijn muil,’ hoorde ik haar schreeuwen. Melissa was een klein meisje met een flinke bos geblondeerde krullen. Ze keek altijd kwaad, alsof ze je elk moment een

tik kon verkopen, en praten deed ze veel en luid. Maar wat het meest opviel, waren haar borsten. Serieus, die airbags van Melissa waren zo groot dat je zou denken dat ze elk moment voorover kon vallen.

Even heb ik daar lachend staan toekijken. Pas toen ontdekte ik Remy in de kring meisjes. Hij hield zijn armen wijd voor zich uit, als een bouwvakker die een kruiwagen gaat grijpen of zo.

‘Wat moet jij nou weer met die dikke strandballen van je?’ riep hij uitdagend naar Melissa, die een stapje naar voren deed. Twee meisjes lachten hardop. Die gekke Melissa kon de grap er niet van inzien en trapte op het dijbeen van Remy. En voor ik het wist liep het uit de hand. Remy duwde Melissa omver. Ze kroop overeind en sloeg met haar helm op Remy’s schouder. Gelukkig raakte ze hem niet vol, maar hij gilte het wel uit van de pijn.

‘Ik maak je dood met je lelijke knalballen!’ brulde Remy. Op dat moment vloog ik erop af, duwde de twee kempanten uit elkaar en hield Remy even aan een arm vast.

‘Relax, man,’ probeerde ik hem te kalmeren. ‘Het zijn meisjes. Laat gaan, man. Je gaat toch geen meisje slaan. Relax.’

‘Dat zijn geen meisjes, man. Dat zijn tweedehands sletten,’ sprak hij kwaad en hij trok zich los.

Melissa dreigde weer om een tik uit te delen met haar helm. Snel trok ik Remy de hoek om.

‘Ik ga hem echt breken!’ hoorde ik Melissa krijsen.

‘Relax, gap,’ zei ik sussend. Ik gaf Remy mijn blikje Red Bull en het zakje paprikachips dat ik voor de lunch had

gekocht. 'Hier. Kun je een beetje afkoelen.'

'Echt, vriend,' zei hij, 'die chicks van tegenwoordig zijn echt gierig, man, en ze zijn irriteranter dan een leger mieren op je bana.'

'Dat heb je toch niet tegen Lisa gezegd?'

'Nee, man. Tuurlijk niet! Ik zei niks ergs. Ik zei dat ik aard-beienyoghurt over haar lekkere lichaam wil uitsmeren en haar dan wil likken. Dat is toch normaal bij zo'n meisje.'

'Jij bent echt gek, man,' zei ik lachend.

'Wil jij haar niet likken dan?'

'Ga nou maar, voor er gekke dingen gebeuren. Ik ga ze wel even kalmeren. Ik zie je straks.'

'Jij kalmeren, zeker. Tuurlijk, vriend! Je mag ze hebben. Als ik wilde, had ik ze allemaal allang kunnen hebben. Maar ik wil echt niet meer, man!'

Remy liep mopperend weg en ik bleef de rest van de pauze staan praten met Melissa en Lisa.

'Bedankt dat je hielp,' zei Lisa met een lieve glimlach. 'Ik hou niet van ruzie. Vind ik echt ordinair, maar die dombo begon met zijn vieze praatjes. Wat denkt hij wel! Dat we makkelijke banga's zijn of zo? Jongens zijn echt raar.'

Nadat ik wat verlegen knikte en stuntelend meepraatte over Remy, spraken we gezellig over school en muziek. Ik ontspande en Lisa stak een sigaret op en gaf er een aan Melissa.

'Rook je?' vroeg Lisa.

'Af en toe, maar nooit op school,' loog ik. Ik had in mijn leven nog geen vijf sigaretten gerookt. Zo naast Lisa liep ik helemaal te bruisen in mijn koppie en ik pochte dat

mijn vader een rijke tandarts is en mijn moeder haar tweede winkel zou openen. Waarop Lisa meteen zei: ‘Dan ben je rijk, hé! Dan kun je vast wel trakteren op een frietje en een Red Bull.’

‘Tuurlijk! Voor jou wil ik de hele friettent kopen!’ reageerde ik stoer.

Even later liepen we lachend terug naar school, met een bak friet en een Red Bull. De dag erna wisselden we telefoonnummers uit en was ik de koning van de school.

2 DE NEVEN VAN LISA

Vaak stonden er voor onze school twee auto’s geparkeerd waaruit harde rapmuziek schalde. Er zaten jongens in met wie Lisa altijd een praatje maakte. Ze waren allemaal een stuk ouder dan zij. Ik probeerde niet jaloers te doen en heb maar één keer durven vragen wie die gasten waren.

Ze haalde haar schouders op en zei gepikeerd: ‘Gewoon, mijn neven. Is toch normaal dat je daarmee praat.’

Soms keerde ze terug met een cadeautje dat ze dan trots voor mijn neus uitpakte.

‘Check deze dan. Bonbon van Victor & Rolf! Nieuwste parfum! Lieve neven, hè.’

‘Ach, van Kamiel krijg jij toch ook altijd mooie dingen,’ zei Melissa iets te blij.

Echt goed nadenken kon ik niet met Lisa in de buurt. En hoe goed kan iemand zijn verstand erbij houden als hij elke dag via whatsapp pikante selfies toegestuurd

krijgt? Plaatjes waarop Lisa constant van uitdagende kleding wisselde. Noem het op en ze trok het voor me aan. Doorschijnende topjes, wetlookkrokjes, strakke skinny jeans, camouflagekleur pikante body's, om maar niet te spreken van alle lekkere lingersetjes. Dit was wel even anders dan mijn ex Amber.

Amber was een net meisje. Zij was niet van de pikante selfies. En van seks voor haar achttiende wilde ze al helemaal niets weten. Als Amber het ijs was, dan was Lisa het vuur. Lisa daagde me uit, bespeelde me en bracht me in vervoering. We zoenden vaak en waar we maar konden, en ze liet daarbij mijn hand steeds verder over haar lichaam wandelen. Ik verlangde met de dag meer naar haar, zoals een leraar naar de zomervakantie hunkert. En uiteindelijk zou ik haar helemaal krijgen. Tenminste, zo leek het.

'We hebben het hele huis van mijn neven voor ons alleen,' zei Lisa aan de telefoon. 'Het wordt het weekend van je leven.'

Maar die zaterdag waren we nog geen uur in het huis of er liep een jongen naar binnen. Hij knikte met een gemaakt vriendelijk gezicht naar me, rommelde wat in een laatje, pakte een tasje en liep weer naar buiten.

'Veel plezier,' mompelde hij.

'Ik dacht dat ze weg waren,' zei ik verbaasd.

'Ach, hij is wat vergeten zeker,' reageerde Lisa relaxed.

'Nu zijn we echt alleen.'

We lagen op bed en luisterden naar r&b. We knuffelden en zoenden wat, en dronken een mix van wodka en Red

Bull. Lisa gaf me een joint, waarin ik bijna stikte. Daarna haalde ze een slagroomsput tevoorschijn.

‘Het doet geen pijn,’ zei ze lacherig. ‘Heb je wel eens GHB gebruikt? Dat is pas eng. Mijn neef is er een keer out van gegaan. Dit is gewoon lekker.’

Met de slagroomsput vulde ze een ballon met lachgas. Ze zette de ballon aan haar mond en ademde in en uit in de ballon terwijl ze haar hoofd liet zakken in het kussen. ‘Wauw!’ riep ze met grote ogen. ‘Wauw! Ik zie echt sterretjes! Ik zie echt sterretjes. Hahahaha, dit is zooooo grappig! Hier, nu mag jij effe gasse. Wel goed in- en uitademen!’

Ik inhaleerde het gas en viel meteen in een andere wereld, in het decor van Avatar, zo blauw werd alles. Ik zweefde, ik gleed, ik dreef... totale ontspanning en na wat een eeuwigheid leek, deed ik mijn ogen open en lag ik plat op mijn rug naar het plafond te staren. Lisa vroeg plots: ‘Durf je niet?’

‘Huh. Wat durf ik niet? Ik heb net een ballonnetje gedaan.’ ‘Durf je niet met mij? Heb je het nog nooit gedaan?’ Ze sprong boven op me en hield mijn armen vast. We zoenden gepassioneerd en streelden elkaar. Op een geven moment werd het zo heftig dat ik het niet meer hield. En juist op dat moment duwde Lisa mij van zich af en keek ze me aan alsof ze een slecht bericht had doorgekregen. Ze reikte naar het kastje naast het bed, greep de afstandsbediening en zette het volume van de muzikzender wat harder.

‘Wat is er? Doe ik iets fout?’ vroeg ik verbaasd.

‘Nee, ik kan het even niet. Nu niet. Fuck, ik herinner

me iets,' zei ze al starend naar de televisie. 'Fuck fuck! Wat ben ik toch een slome! Ik ben echt wat vergeten. Ik moet maandag een berg huiswerk inleveren. Nederlands, maatschappijleer... en ik moet ook een verslag maken voor Engels. En ik kan echt niet ontspannen als ik dat niet af heb. Het is echt heel veel en ik wil niet weer van school getrapt worden, snap je? Dit is mijn laatste kans.'

Ik greep haar pols. 'Je kunt het toch morgen maken?'

Ze maakte zich los. 'Nee, dat kan echt niet. Dat red ik niet.'

Ik slaakte een diepe zucht. 'Oké,' zei ik. Dat was alles wat ik kon uitbrengen. 'Oké.' Ik was nog dizzy van het lachgas.

'Kun je me helpen? Krijg je straks je beloning, oké schatje?' Als een webcamgirl zo sexy knipoogde ze naar me.

'Je krijgt daarna extra, oké schatje?'

Ik glimlachte dom en plukte wat aan het laken. Mijn onderlichaam borrelde intussen als een vulkaan. 'Is goed,' zei ik.

'En je hebt echt een lekker lijf,' zei ze, terwijl ze met haar nagels mijn rug streelde. 'Je hebt echt iets van een bekende acteur, hoe heet hij... Zac...'

'Zac Efron?'

'Ja, die. Je lijkt op hem, maar jij bent nog lekkerder.'

Omdat ik verder niets zei, stapte Lisa uit bed en liep in haar string de trap af. Ze bleef een poosje weg. Even later kwam ze terug, met in haar ene hand een brandend sigaretje en in de andere een stapeltje boeken en wat losse vellen papier. Ze wierp de stapel op het bed en ging plat

op haar buik naast me liggen.

‘Heb je het gewoon hier bij je?’ vroeg ik verwonderd.

Ze deed of ze me niet hoorde, bladerde door een boek en legde uit wat de bedoeling was. ‘Jij kunt het wel heel snel allemaal voor me maken, met je gymnasium. Toch? Ik ben zo blij met jou. Jij bent echt een slimme jongen. Die andere jongens doen stoer, maar ze kunnen dus helemaal niks.’

Ze kustte me op mijn wang, stond op en stak haar prachtige benen in een skinny jeans. Ik had het zwaar. ‘En o ja, ik kreeg net beneden een telefoontje,’ ging ze verder en ze blies wat rookringen uit. ‘Mijn neven komen dus zo terug en mijn pa is aan het zeiken. We kunnen hier niet blijven. Kun je anders het huiswerk niet meenemen naar jouw huis? Wil je dat voor me doen, schatje? Ik moet nu echt weg. Wil je me brengen? Dan zie ik je morgen, oké? Sorry, ik ben soms wat vaag, maar ik bedoel het allemaal goed.’

3 WIE BETAALT DE WATERPIJP?

De ouders van Lisa heb ik nooit ontmoet. Ze deed daar altijd vaag over. Zo moest ik haar altijd een straat verder van haar huis afzetten. Mijn ouders hebben Lisa in die paar maanden maar een aantal keer ontmoet. Als ze bij ons thuiskwam, dan droeg ze nette kleren en sprak mijn ouders aan met ‘meneer’ en ‘mevrouw’. Ze zette dan haar onschuldige ogen op en glimlachte zo lief dat je haar wilde aaien als een hertje op de kinderboerderij.

Maar Lisa was alles behalve een lieve Bambi.

Ik was heel voorzichtig met seks. Dat komt doordat mijn ouders het niet konden laten om mij, zowat vanaf mijn twaalfde, te waarschuwen voor geslachtsziekten. Op een gegeven moment wist Lisa me toch over te halen voor onveilige seks. 'Wat ben je nou voor een jongen? Kom op schijtluis. Is toch lekkerder zonder,' zei ze toen ik aarzelde. 'Durex stop je maar in je ex.'

Ze wist precies wat ze ermee bereikte. Lisa's lichaam was als een drug. Ik kon niet meer zonder, en om een shot Lisa te krijgen handelde ik op een gegeven moment als een junk en deed ik dingen waar ik normaal gesproken niet eens over na zou denken. Zoals die keer dat ze me opbelde tijdens een belangrijke voetbalwedstrijd op tv. Ze zei dat ze het huis van haar neef tot haar beschikking had en zo erg naar me verlangde.

'Ik heb mooie blauwe lingerie gekregen van mijn neef.'

'Lingerie van je neef?'

'Ja, is toch normaal? En ik lig hier dus gewoon op jou te wachten, schat. Ik ben een mooi lekker ingepakt blauw zwaantje.'

Al was ze verpakt als pekingeend, scharrelkipje, of postduif, ik werd al gek van haar hese stem. Dus sprong ik als de brandweer zo snel op mijn fiets. In mijn fantasie had Lisa de deur op een kier gezet. Ik zag mezelf de trap met twee treden tegelijk op rennen en dan de slaapkamer binnengaan.

Maar zo ging het niet. Lisa deed open in normale kleren: een spijkerbroek en een roze blouse. Ze zoende me wat

gehaast op mijn wang en duwde me weer naar buiten. 'Ik dacht laten we eerst naar de stad gaan, een waterpijpe doen. Dan bouwen we het rustig op en maken we het wat spannender,' zei ze.

'Maar ik dacht dat we in huis een gezellig avondje zouden hebben,' reageerde ik teleurgesteld.

'Wees maar niet bang. Net als de vorige keer zal ik je straks goed belonen, schatje. Ik hou van jou. Jij bent de allerliefste. Maar ik wil het eerst wat gezelliger maken. Kom, niet treuzelen.'

Ze sloeg haar armen om me heen en likte even aan mijn oorlel.

Even later belandden we in shishalounge Panama, waar gek genoeg de geur van een friettent hing. We bestelden twee cola en een waterpijp in de smaak appel en gingen achterin zitten. We lachten en praatten wat tot die ongeschoren gast met blonde stekeltjes en een tatoeage op zijn arm aan ons tafeltje kwam staan. Ik ging ervan uit dat die zwerver even de weg kwam vragen of zo. Maar hij knikte naar me en zei: 'Hoi.' Toen richtte hij zich tot Lisa. Ze nam een flinke hijs van de pijp en zette een grote glimlach op.

'Hallo, Milan.'

'Hoi, heb je het bij je?'

'Wat bedoel je?' Weer nam ze een hijs en ze blies hard de appelrook in zijn richting.

'Niet fukken nou, Lisa.' Nerveus trommelde hij met zijn vingers op tafel. Even keek hij mij verontschuldigend aan en vroeg Lisa toen geïrriteerd: 'Heb je het bij je?'

Lisa kuchte en nam weer een hijs. Ze richtte het slangetje van de pijp in zijn richting. 'Waar heb je het over?' reageerde ze verveeld.

'Wat is dit?' vroeg ik nu aan Lisa.

'Weet ik veel. Ik weet ook niet wat die mongool komt doen. Ik ken hem niet eens!'

Toen richtte de jongen zich tot mij. 'Ik wil geen problemen, weet je, man. Ik heb al zo veel aan m'n kop, man. Maar zij moet gewoon betalen voor mijn shit. Ze zei dat ik hierheen moest komen om het te krijgen.'

'Dat is niet waar! Ik zei dat ik misschien zou komen!'

'Hoeveel krijg je van haar?' vroeg ik.

'Honderdvijftig, man.'

'Is dat zo, Lisa?'

De jongen ging op een stoel zitten en sloeg zijn armen over elkaar. De sfeer was intimiderend.

'Ja, maar het is echt van lang geleden. Ik denk zeker een jaar. Kun jij het anders voorschieten, schatje? Zijn we van deze clown af.'

'Maar zo veel geld heb ik niet.' Met haar nagels kraste ze over mijn arm.

'Dan leen je het toch van je vader. Kan toch?'

4 DE ZWARTE WEDUWE

'Heb je nog steeds wat met die Lisa,' vroeg Remy. Ik had hem al zeker een maand niet gesproken.

Ik zette mijn fiets in het hok, sloeg mijn rugtas over mijn

schouder en liep samen met hem naar de ingang.

‘Kamiel, ik heb iets gehoord,’ zei Remy toen ineens serieus. ‘Zijn er weer roddels over Lisa? Laat me, man. Ik heb niet goed geslapen.’

‘Nee... Dit is serieus, matti. Lisa komt van Het Maarten-college. Ik ken daar iedereen. Wil je weten wat haar bijnaam daar was? Black widow. De zwarte weduwe, me boy. Ge-vaar-lijk! Weet je wat dat is? Dat is een vrouwtjesspin die een mannetjesspin lang en lekker laat seksen. En weet je wat er dan gebeurt? Tjak! Zij bijt zijn kop eraf en eet hem op!’

‘Je kijkt te veel natuurfilms, Remy.’

‘Ja, dat doe ik zeker. Maar dan andere natuurfilms... Man effe serieus, Melle. Ik wil je waarschuwen. Die sappige poenanie van haar is een val, jongen. Lisa was berucht op Het Maartencollege. Ze heeft daar veel jongens gebruikt.’ Vlak voor de ingang duwde ik Remy tegen een muurtje. ‘Je praat vies,’ zei ik kwaad. ‘Ik had niet verwacht dat jij ook zo jaloers zou zijn! Wil je haar afpakken, of zo? Jij en al die andere roddelaars kunnen allemaal de tering krijgen. Lisa is van mij en ze blijft van mij!’

Ik trok de deur open en zonder dat ik naar hem omkeek, liep ik snel verder in de richting van mijn klas. Een uur later kreeg ik een foto en een appje van Lisa:

Schat, ik kom vandaag niet naar school. Ik ben een beetje ziek en heb wat problemen met mijn pa. Ik zit weer in het hok van mijn neef. Kom je straks voor me zorgen? Ben ik gauw weer beter. Wil je dan wat meenemen? M&M's, Pringles en een

Ben & Jerry's Chunky Monkey. Lekkurrrr!!! En wat drinken ook! En o ja: pakje Marlboro, please! Er is hier niks!

5 DE REKENING

In de eerste week van de zomervakantie kreeg ik de dikke rekening gepresenteerd.

Tegen mijn moeder zei ik dat ik een weekend bij Lisa ging logeren, en terwijl ik opgewonden mijn tas inpakte, bedacht ik hoe ik dit uitje weer moest gaan betalen.

‘Het is zo warm en ik verveel me. Ik heb weer zin in een lekkere dag met jou,’ zei Lisa aan de telefoon. ‘Laten we naar Scheveningen gaan, schat. Lekker aan het strand, hotelletje. Met een bad waarin ik mijn benen de lucht in kan steken en jij ze met sop kan insmeren. Net als in de film! En met zo’n groot bed waar we lekker op kunnen rollen.’

‘Ik weet niet, schat. Ik moet nog zo veel doen en...’

‘Weet je wat ik heb gekocht, schat? Zo’n zwarte, sexy bodystocking. Voor jou. Ik ben nu een wild katje en ga je lekker krabben!’

‘Hoe wil je gaan, dan?’

‘Ik kan mijn neef toch vragen of hij ons wil brengen? Kom anders effe naar zijn huis.’

Zonder erbij stil te staan stopte ik een groot probleem in mijn portemonnee, namelijk mijn vaders creditcard. Mijn verstand was geqaapt.

Ik kocht het zoveelste pakje Marlboro voor Lisa en fietste naar het huis van haar neef. Voor de deur stond een zwarte Alfa Romeo geparkeerd waartegen een jongen in een glanzend colbertje geleund stond. Hij had zwart golvend haar waarop een zonnebril rustte. Langzaam blies hij de rook van zijn sigaret uit.

Ik stapte van mijn fiets en gaf hem een hand.

‘Hey, man,’ zei hij vriendelijk. ‘Ik heb je hier vaak gezien, maar nooit echt gesproken. Ik ben Dani, een neef van Lisa.’ Op de achterbank van de auto zag ik een jongen zitten met een grote bos krullen. Daarnaast zat een blond meisje met een zonnebankhoofd onsmakelijk kauwgom te kauwen.

‘Dat is Saïd. Hij is ook een neef van Lisa. En dat is Milou, zijn vriendin,’ zei Dani.

‘Lisa heeft veel neven,’ zei ik.

‘Ja, grote familie,’ reageerde Saïd lachend. ‘Net moco’s.’ Pas toen ik Lisa zag, die naar buiten kwam in een gele zomerse blouse, begon ik wat te ontspannen. Lisa ging naast Dani zitten en ik naast Saïd. Saïd was een lolbroek die veel sfeer in de auto bracht. De hele rit vertelde hij seksmoppen.

‘Vriend, ik kende een chick die alleen maar over seks kon praten. Het was de hele tijd seks, seks, seks en nog eens seks. En ik zeg tegen haar: “Hé, meisje! Waarom praat je altijd zo veel over seks? Praat eens over iets anders. Bijvoorbeeld het weer.” Waarop zij tegen me zegt: “Oké, wanneer doen we het weer!”’

Bij Rotterdam maakten we een stop om te tanken. Ik stap-

te met Lisa uit om even de benen te strekken en zo. Toen ik naar de toiletten liep, vroeg Lisa me op haar verleidelijke manier: 'Kun je even de benzine betalen? Krijg je straks van Dani terug in Scheveningen. Hij krijgt nog geld van iemand. Oké, schatje? Komt allemaal goed.' Ik betaalde voor het eerst met de creditcard van mijn vader, terwijl Lisa en Dani toekeken.

In Scheveningen gingen we lekker op het strand liggen en laat in de middag stelde Dani voor om naar het Kurhaus te gaan.

'Mooiste hotel van Scheveningen,' zei hij als een echte kenner.

'Met echt lekkere kamers,' zei Lisa.

'Is dat niet duur, dan?' vroeg ik.

'Dat komt wel goed,' zei Saïd. 'Alles komt goed, je bent nu familie van ons. Geld moet rollen, weet je. Je leeft maar één keer.'

'Ja,' zei Dani. 'Kom, we gaan genieten.'

'Ja, we gaan zeker genieten,' zei Lisa en ze trakteerde me op een knipoog.

Voor ik het wist had ik drie kamers gereserveerd op de creditcard van mijn vader. Ik wist niet eens precies hoe duur die luxe hokken waren. Omdat hij meerderjarig was, had Dani alles geritseld. Bij het afgeven van zijn paspoortkopie herhaalde hij dat hij alles zou regelen als het geld later die dag op zijn rekening stond. Ik hoefde alleen de kamer te betalen die ik met Lisa deelde. De receptioniste stelde totaal geen vragen. Ik zette de handtekening van mijn vader, onderaan op een papiertje, en het was geregeld.

Dani stelde voor om eerst samen een drankje te doen in de uitnodigende Kurzaal Bar.

‘Zet de rekening maar op mijn kamernummer!’ riep hij bij de eerste bestelling, en hij hield zijn kamerpasje omhoog. Het werd al snel heel gezellig en ik kreeg het ene na het andere vage mixje aangeboden.

‘Doorgaan vriend, je drinkt als een vogeltje,’ moedigde maffe Saïd mij aan. ‘Je weet toch... de ideale jongen rookt niet, zuipt niet, sekst niet en bestaat niet!’ Pas tegen middernacht besloten we naar onze kamers te gaan.

Lisa en ik hadden een mooie kamer, een royal suite. Daar haalde Lisa een flesje wodka en een blikje Red Bull uit de minibar en mixte dat in een glas. Zo heerlijk ontspannen op dat grote bed voelde ik me net een koning. Lisa verdween naar de badkamer en kwam terug in de beloofde bodystocking. Nu voelde ik me geen koning meer, ik voelde me een god!

‘Eindelijk ons feestje,’ zei Lisa.

We inhaleerden wat ballonnetjes lachgas en met het zicht op zee en mijn verlangen naar Lisa, was ik compleet in extase. Lisa kuste mijn navel en stond op. Ze liep weer naar de badkamer en verscheen met een glas in haar hand naast het bed.

‘Ik ben dizzy, ik heb echt genoeg op, schat.’

‘Er zit hier iets in waar je echt lekker van wordt,’ zei ze met zwoele stem. Ze boog zich over me heen, blies haar hete adem in mijn oor en reikte mij het glas. Nadat ik het opdronk ging ze met haar wijsvinger langs mijn lippen en kroop achteruit van het bed af. De kamer leek opeens

om mij heen te draaien. Een warm gevoel kwam over me heen en ik greep naar de lakens. Lisa sloeg een badjas over haar bodystocking en liep naar de deur. Daarna hoorde ik geklop op de kamerdeur.

‘Meneer! Meneer! U dient uw kamer over een half uur te verlaten. Het is half twaalf!’

Ik keek opzij en trok de lakens van het bed. Met een bonzend hoofd liep ik naar de badkamer. Lisa was er niet. Ze was nergens te bekennen. Ik herinnerde me nu het geroezemoes aan mijn kamerdeur, en dat ik minstens twee keer wakker was geworden en naar het toilet was gelopen. Ik was dizzy en dromerig, ik wist niet precies waar ik was. Ik moet meteen weer in slaap gevallen zijn. En Lisa? Waar was Lisa toen? Ik kleepte me snel aan en haastte me naar de lobby.

Bij de receptie kwam een man in een net pak op me af gelopen. Hij stelde zich voor als meneer Bartels.

‘Loopt u even mee,’ commandeerde hij en hij trakteerde de receptioniste daarbij op een akelig lachje.

Ik volgde hem naar zijn kantoortje.

‘Pak een stoel,’ zei hij op een veel te gastvrije manier. Terwijl hij in de weer was met papieren, keek ik naar het appje op mijn mobiel.

Je was knockieout, schattie. Heb je maar laten slapen.

‘Meneer, u hebt gisteren drie suites afgenomen,’ sprak de man als een rechercheur. ‘In twee daarvan is nogal wat schade aangericht aan wanden, badkamers en meubilair. U had een feestje?’

Ik wreef over mijn slapen. Mijn hoofd stond op springen. 'Feestje?'

'Mag ik uw creditcard?'

Ik haalde de kaart tevoorschijn en legde hem op tafel. Hoofdschuddend pakte hij hem op en schoof twee vellen papier onder mijn neus. Het woord 'schade' kwam in die papieren zeker tien keer voor. De rekening van de hotelbar stond er ook op. Ik las verder dat er vier flessen champagne waren gekocht en heel wat andere dingen waar ik niets van wist.

'Het valt enigszins mee,' zei de man nu vaderlijk. 'Met de boekingskosten van de kamers komen we op vijfduizendvierhonderd euro en tachtig cent.'

Nu was ik pas echt wakker. Ik greep naar mijn telefoon en probeerde Lisa te bereiken. Haar mobieltje stond uit.

'U kunt gewoon hier wachten,' zei de man en hij stond op. 'We hebben uw vader op de hoogte gesteld. Hij is al onderweg.'

**Wil je dit verhaal ook als film zien?
Kijk dan op www.youtube.com/SenseNederland**

***HET GEHEIM
VAN LEILA***

KHADIJA ARIB

Leila had zich keurig gekleed. Een broek met een blouse die over haar heupen viel, zodat haar billen niet zichtbaar waren. Haar mooie zwarte haar strak in een speld. Jas aan, sjaal om.

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg haar moeder.

‘Naar het schoolfeest. Dat mocht toch van jullie?’ antwoordde Leila.

‘Niet in zulke kleren! Die broek is veel te strak en dat weet je.’

Leila rende naar haar kamer, pakte een wijde trui en trok hem over haar blouse heen aan. De trui kwam tot aan haar knieën. ‘Ben je zo tevreden? Mag ik nu naar het feest?’

‘Zo hoort het! Je broer Rachid gaat met je mee. En denk niet dat je buiten de deur alles kan doen. Wij zijn geen Nederlanders.’

Rachid stond bij de deur ongeduldig te wachten. Leila sprong achter op zijn scooter. Ze mopperde over hun moeder, die haar humeur had verpest.

‘Als je maar niet denkt dat ik de hele avond als jouw lijfwacht naast je ga lopen,’ zei Rachid. ‘Ik zet je af en dan ga ik weg. Stuur maar een app als je klaar bent. Maar niet tegen mama zeggen dat ik er niet bij was.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Leila. Ze was heel erg blij dat Rachid haar alleen op het feest zou achterlaten, maar probeerde dat te verbergen.

Haar broer zette haar af voor het schoolgebouw.

‘Wat ga jij doen?’ vroeg Leila aan hem. ‘Waar ga je naartoe?’ Ze had allang door dat hij een vriendin had omdat hij vaak aan de telefoon zat en achter elkaar appjes kreeg, maar hij ontkende het elke keer als ze ernaar vroeg.

‘Ik heb geen zin om de hele avond cola te gaan drinken, daar krijg ik een bolle buik van,’ zei Rachid.

‘Wat wil je drinken dan? Bier? Drink jij alcohol dan?!’ vroeg Leila verbaasd.

Nu kon hij er niet meer omheen. ‘Nee, ik ga naar mijn vriendinnetje. Maar niet zeggen thuis, hoor. Wallah! Als ik erachter kom dat jij iets hebt verteld, zeg ik ook dat jij alleen naar het feest ging.’

Leila zweerde bij Allah dat ze niks zou zeggen. Eigenlijk was ze blij dat hij een vriendin had, en dat hij dit geheim met haar had gedeeld. Dat maakte hun band sterker, en zo kon zij hem ook als dekmantel gebruiken wanneer zij naar feestjes of vriendinnen wilde.

Leila voelde een enorme opluchting. Eindelijk een klein beetje vrijheid! Ze vond altijd dat ze bijna niets mocht als meisje en dat ze anders werd behandeld dan haar broers. Zelfs Rachid, die een jaar jonger was dan zij, kreeg de rol om haar te beschermen. Maar ze probeerde hier niet te veel over na te denken. Zij mocht nu naar het feest en daar ging het om!

Maar voordat ze toestemming kreeg om naar het schoolfeest te gaan, had ze wel een strijd moeten voeren... Zij was het oudste meisje en moest een voorbeeld zijn voor haar twee zusjes. Naar een feest gaan waar ook jongens kwamen, was voor haar ouders een probleem.

‘Een school is om te leren en niet om te feesten,’ zei haar vader toen Leila thuiskwam met de brief over het schoolfeest.

Leila deed aan veel schoolactiviteiten mee en ze verheugde zich op het feest dat ter afsluiting van het schooljaar zou worden gehouden. Alle leerlingen waren uitgenodigd. Ze ging ervan uit dat het geen probleem zou zijn. Maar haar vader stond op van de bank en keek haar streng aan: ‘Daar ga jij niet naartoe. Er lopen daar ook jongens rond.’

Leila schrok van de reactie van haar vader. Ze keek hem bijna smekend aan. ‘Dit ga je me toch niet ontnemen, pap...?’

Maar haar vader was vastbesloten. Hij stond op en ging naar de moskee. Leila barstte in tranen uit.

Haar moeder nam het gesprek over. ‘Meisje, je moet beseffen dat je Marokkaanse bent en dat je niet zoals Nederlandse meisjes alles kan doen en laten wat je wil. Wij hebben een ander geloof en andere tradities. Wat moeten andere mensen van ons denken? Straks zijn wij het onderwerp van gesprek en weten ook familieleden in Marokko dat onze dochters zijn verpest.’

Op zich had haar moeder alle vertrouwen in haar dochters. Maar ze wilde niet dat er over hen werd geroddeld, of dat nu waar was of niet. Leila begreep dit niet. Wat was er mis met uitgaan? En met omgaan met Nederlandse jongens?

Uit protest sloot Leila zich in haar kamer op en wilde niet meer eten, tot grote ergernis van haar vader. Dit hield ze

twee dagen vol. Tenminste, naar haar ouders toe deed ze alsof ze niets at, maar haar zusjes brachten haar toch stiekem wat te eten.

Haar moeder had medelijden met haar. 'Ik zal wel met je vader praten. Dan mag je vast naar het feest. Maar je moet wel even geduld hebben. Ik moet hem een beetje bewerken.'

Zo gezegd, zo gedaan. En... Leila mocht naar het feest, op voorwaarde dat een van haar broers meeging.

Hoe moeder haar man precies had bewerkt, hebben Leila en haar broers en zussen nooit ontdekt. Maar uiteindelijk telde het resultaat: Leila mocht gaan!

Zodra Leila in het schoolgebouw was, rende ze naar het eerste het beste toilet. Ze trok haar blouse uit; daaronder droeg ze een mooi topje met glitters dat ze speciaal voor het feest had gekocht. Haar vriendin Zeineb was erbij gekomen en zorgde voor de make-up en de schoenen met hoge hakken. De haren gingen los, en dat was het begin van Leila's dubbelleven.

Het feest was geweldig en Leila genoot van de sfeer en de aandacht die ze van iedereen kreeg. Ze zag er goed uit. Haar schoonheid was vooral één jongen op het feest opgevallen. Hij stond de hele avond al naar haar te kijken. Leila voelde zijn blik op haar gericht en Zeineb had haar ook al geseind dat er een jongen was die elke stap volgde die Leila zette. Toen zag ze dat hij naar haar toe kwam... Op dat moment vergat Leila alles. Ze vergat de preken

van haar moeder, ze vergat de boosheid van haar vader als hij het had over 'ontspoorde meisjes' die met losse haren en blote armen met jongens omgingen. Leila deed alsof ze niets in de gaten had en alsof ze druk in gesprek was met Zeineb.

'Hoi! Ik ben Tom. Wil je misschien iets drinken? Een cola?' zei de jongen en hij knipoogde naar Leila.

'Graag!' zei Leila.

Even later kwam Tom terug met twee cola. Hij vertelde dat hij drie jaar geleden op deze school gezeten had, maar nu studeerde aan de universiteit en dat hij met zijn broertje mee naar het feest was gekomen. En toen wilde hij alles van haar weten.

Leila vertelde hem dat haar ouders modern waren en hun kinderen vrijlieten. Anders was zij nu toch niet op het feest geweest?

Ineens stond Rachid voor haar neus. 'Ga je mee naar huis? Ik heb je geappt, maar je reageert niet.'

Nee, dacht Leila, ik sta hier met een knappe jongen te praten, sukkel!

Ze vertrok met tegenzin en liet Tom met de twee cola's achter.

Toen ze op de scooter stapten, waarschuwde Rachid haar: 'Je moet wel die make-up van je gezicht halen, zusje!' Oei, dat was ze helemaal vergeten! Snel veegde ze met een zakdoekje de rode lippenstift en de make-up van haar gezicht, haalde de grote trui uit haar tas en trok die over haar glittertopje heen aan. Alleen de hoge hakken was ze vergeten, maar dat was geen probleem. Bij de voordeur

moesten toch de schoenen uit. Leila verstopte ze in haar schoeltas voor maandag.

Haar ontmoeting met Tom op het schoolfeest liet Leila geen seconde los. Ze moest steeds aan hem denken, en aan zijn mooie blauwe ogen. Ze werd helemaal vrolijk van de gedachte dat Tom haar ook leuk vond.

Leila verlangde naar maandag om het broertje van Tom op te kunnen zoeken. Ze had besloten hem een berichtje te sturen. Maar zo lang hoefde ze niet te wachten, want Tom stuurde haar al een bericht! Haar mobiele nummer had hij zeker van Zeineb gekregen. Tom schreef hoe mooi hij haar vond en dat hij erg graag met haar wilde afspreken. Leila had gemengde gevoelens. Aan de ene kant voelde ze zich gevleid en wilde ze heel graag afspreken, maar tegelijkertijd was ze bang. Bang voor haar ouders en familie. Wat als zij erachter kwamen? Wat zouden haar ouders daarvan vinden? Leila voelde dat het bijna onmogelijk was om met deze jongen contact te hebben, laat staan een relatie. Zij wist als geen ander dat een meisje zich zedig moest gedragen...

Toen haar eerste kind werd geboren en het een jongetje bleek te zijn, dankte Leila's moeder Allah voor het krijgen van een zoon. Ze was opgelucht dat het geen dochter was. Moeder vertelde dit verhaal vaak, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Later begreep Leila dat een zoon voor haar moeders generatie een statussymbool was. Het betekende dat de vader een opvolger had. Een man die

zijn taken en zijn rol op een gegeven moment over kon nemen.

Maar wat was er mis met een meisje? Haar moeder probeerde haar altijd gerust te stellen: 'Er is niets mis met een meisje, maar een jongen is toch makkelijker. Over een jongen hoef je je minder zorgen te maken. Een jongen kan zich wel redden, maar een meisje niet... Een jongen mag zich misdragen, maar een meisje moet zich netjes gedragen.'

Het verschil tussen Leila en haar broers was thuis groot. De broers hoefden niet veel te doen, maar Leila en haar zussen moesten hun moeder bij alles helpen: brood bakken, opruimen, koken, afwassen... De broers hielpen hun vader soms boodschappen mee naar boven dragen. Maar dat was dan ook alles. Dit voelde altijd onrechtvaardig. Leila legde zich erbij neer, maar vanbinnen had ze dit onrecht nooit geaccepteerd.

Verskil was er niet alleen tussen de broers en de zusjes, maar ook tussen hun vader en moeder. Vader werkte, moeder zat thuis. Dat was ook zo bij andere kinderen in de buurt.

Leila zat met veel vragen die ze aan haar ouders niet altijd durfde te stellen, over waarom zij waren zoals ze waren. Zij wist dat haar moeder niet kon lezen en schrijven. In het dorp in Marokko waar ze opgegroeid was, gingen meisjes niet naar school, maar werden voorbereid op het huwelijk. En zo werd de moeder van Leila thuisgehouden totdat haar neef, die naar Nederland was geëmigreerd, terugkwam en haar ten huwelijk vroeg. Op zijn negen-

tiende was hij naar Nederland gegaan om als arbeider in een kaasfabriek te werken. Drie jaar later kwam hij terug en trouwde hij met zijn nicht. De moeder van Leila was toen nog geen achttien jaar oud.

Dat Leila's ouders amper konden lezen en schrijven, was nooit een reden geweest om hun kinderen onderwijs te ontzeggen. Sterker nog, Leila's moeder wilde het liefst dat al haar kinderen advocaat of arts werden. Vader was blij als zijn zonen een vak leerden. Zij moesten met hun handen iets kunnen maken, want dan konden ze overal aan het werk, ook in Marokko. De meisjes mochten kiezen wat ze wilden. De verwachtingen van hun vader waren niet hoog. Die van hun moeder wel.

Leila keek terug op een warme en veilige jeugd. Alles was duidelijk. Moeder was lief en wilde haar kinderen beschermen. Zij zorgde dat alles thuis goed liep. Vader was de baas, maar er werd ook veel gelachen. Al was haar vader streng, hij was trots op zijn kinderen.

Maar naarmate de kinderen ouder werden, kwam aan die vrije jeugd langzaam een eind. De controle van de ouders werd steeds strakker. De dochters kregen te horen dat zij zich moesten gedragen, niet met jongens om mochten gaan en al helemaal niet met Nederlandse jongens. In de buurt woonden bijna alleen Marokkaanse gezinnen en Leila's ouders wilden niet bekendstaan als een familie met losgeslagen, onzedige dochters. Want er werd veel geroddeld, en dat moesten de dochters beseffen.

Hun moeder nam het op zich om haar dochters Marokkaanse tradities mee te geven. Hoe ouder de meisjes werden, hoe belangrijk die tradities. Ook het geloof werd erbij gehaald. De woorden 'halal' en vooral 'haram', die ze tijdens hun jeugd zelden hoorden, werden nu te pas en te onpas gebruikt. Leila vroeg vaak waarom bepaalde dingen haram - onzedig - waren. Maar meestal hadden haar ouders geen verklaring en moest zij maar accepteren dat sommige dingen gewoon zijn zoals ze zijn. Haar vader raakte geïrriteerd als Leila te veel vragen stelde waar hij geen antwoord op had.

Moeder was bang dat haar dochters Nederlandse manieren overnamen en met jongens in aanraking kwamen. Leila en haar zusjes vonden de angst van hun ouders steeds beklemmender en probeerden zich ertegen te verzetten. Via de schotelantenne op tv, en op vakanties in Marokko, zagen ze meisjes met jongens op straat lopen.

'Dat zijn toch ook moslims?!' riep Leila boos.

Maar haar moeder hield iedere avond een preek over hoe belangrijk het was om een goede reputatie te hebben en maagd te blijven tot het huwelijk. 'Jullie moeten waken over het kostbaarste bezit dat jullie hebben.'

'Het kostbaarste bezit? Hebben wij dan een gouden armband, diamanten, veel geld?' vroegen zij spottend aan hun moeder.

'Jullie weten heus wel wat ik bedoel: jullie moeten maagd blijven. Anders wordt de familie te schande gezet.'

Behalve dat de dochters hun maagdevlies moeten beschermen en bewaren tot het huwelijk, werd er thuis nooit

over seksualiteit gesproken. De kinderen hadden hun ouders elkaar nooit zien zoenen of omhelzen. Zij hielden wel van elkaar en behandelden elkaar met liefde en respect, maar lichamelijk contact hadden hun kinderen nooit waargenomen. In de kamer van de meisjes werden er grapjes over gemaakt dat zij misschien geadopteerd waren uit Marokko en dat vader en moeder nooit met elkaar hadden gevreeën. Soms gingen ze om de beurt stiekem midden in de nacht bij de slaapkamerdeur staan om te horen of hun ouders aan het vrijen waren, en dan kwam een van hen terug om te vertellen dat vader rare geluiden maakte, wat niemand natuurlijk geloofde en waarop ze in lachen uitbarstten.

Op school werd juist over alles gesproken wat met seksualiteit te maken had: ziektes die je kon oplopen als je onveilig vrijde, aids, anticonceptie, homoseksualiteit... Maar thuis was seks taboe. Wanneer de meisjes aan de tv gekluisterd zaten voor GTST, hoopten ze dat er niet gezoend werd, want dan moesten ze meteen naar een ander programma zappen.

Geen enkel geslachtsdeel werd bij naam genoemd. Het was altijd 'daar' en 'lichaam'. De boodschap was helder: er is maar één ding waar meisjes op worden afgerekend, en dat is hun 'kostbaarste bezit': het maagdevlies.

Leila voelde zich steeds minder vrij. Ze moest zich elke dag verantwoorden over waar ze was en wat ze deed. Vooral haar vader werd steeds wantrouwiger over de buitenwereld, waar zijn kinderen volop deel van uitmaakten maar hij steeds minder. Het leek wel alsof hij een andere man

geworden was. Leila wist dat zij zich vanaf nu buiten anders zou gedragen dan thuis.

Toen ze voor het eerst ongesteld was geworden, had haar moeder haar apart genomen. Ze kuste haar en gaf haar een glas melk met dadels. 'Jij bent nu een vrouw. Een potentiële bruid. Daarom geef ik je volgens de traditie melk met dadels,' zei ze.

Leila schrok niet alleen van het bloed van de menstruatie, maar ook van de woorden 'potentiële bruid'.

'Moet ik nu trouwen, dan? Wat is dit nou, mam?'

Haar moeder stelde haar gerust. 'Trouwen is nog niet aan de orde, maar iedereen ziet nu een jonge vrouw die de huwbare leeftijd heeft bereikt. Vanaf nu ben je geen onschuldig meisje meer, maar een jonge vrouw.'

Leila kreeg borsten, haar heupen werden breder en haar interesse voor jongens groeide. Ze voelde zich steeds meer een vrouw dan een meisje dat beschermd moest worden. Ze genoot van de aandacht die zij van haar medescholieren kreeg.

Het duurde maanden tot Leila en Tom elkaar stiekem ontmoetten. Tom had alle geduld met haar, maar hij wilde graag haar ouders leren kennen. Zij had immers verteld dat haar ouders geen problemen hadden met een Nederlandse jongen. Ze waren toch open en modern?

Leila durfde niet voor de waarheid uit te komen, uit angst Tom kwijt te raken. Maar Tom had in de gaten dat het moeilijk was voor haar.

‘Sommige ouders vinden het heel lastig om hun dochter met een vreemde jongen thuis te zien komen,’ zei hij.

Leila kon haar tranen niet bedwingen. ‘Ik kan thuis niet over jou vertellen,’ snikte ze. ‘Als mijn ouders weten dat ik met een Nederlandse jongen omga...’

En ze vertelde hoe ze worstelde met hun relatie. Zij was verliefd op Tom, maar ze hield ook van haar ouders, broers en zussen. Leila wilde haar familie niet te schande maken. Ze wilde wachten op een geschikt moment om hier met haar moeder over te praten, maar voorlopig moest hun relatie geheim blijven...

Tom omhelsde haar. ‘Oké, ik begrijp het wel. Ik heb nog wel even geduld.’ En hij kustte haar.

Ze zagen elkaar vaak in de buurt van de universiteit. Leila wist zeker dat ze daar geen bekenden zouden tegenkomen. Ze dronken wat en liepen hand in hand door het park.

Na twee maanden vroeg Tom of ze zijn kamer wilde zien. Hij woonde in een studentenflat. ‘Niemand zal zich met je bemoeien en het zijn allemaal Nederlanders. Dus je hoeft echt niet bang te zijn voor geroddel.’

Maar Leila was wél bang. Niet zozeer voor geroddel, maar vooral bang dat ze toe zou geven aan haar verlangen naar Tom... Ze hoorde de stem van haar moeder weer: ‘Denk erom: dat is alles wat je hebt. Als je straks trouwt en er komt geen bloed, dan is dat een schande voor jou en voor ons.’

Iedere keer dat Tom Leila vroeg om mee naar zijn huis te gaan, verzoon ze een smoes.

Het werd herfst en daarna winter. Het was nu te koud en

te regenachtig om naar het park te gaan. En Leila besloot om met Tom mee te gaan naar zijn kamer.

Tom pakte haar hand en begon haar te kussen. Zij verzette zich niet en gaf toe aan haar heftige gevoelens. Het was het mooiste wat haar ooit was overkomen. Naakt in bed met Tom. Leila vergat alles en iedereen, en voelde alleen maar liefde en geluk.

Ze vroeg zich wel af hoe het straks moest met dat bloed, want als je voor het eerst met elkaar naar bed gaat en je bent maagd, dan komt er bloed. Ze had zich daarop voorbereid door nog gauw een handdoek naast zich te leggen zodat ze het bloed meteen kon opvangen. Zo bleef het bed schoon. En ze wilde ook de handdoek bewaren als bewijs van haar vrouwelijkheid. Leila was blij dat Tom de eerste was met wie ze dit moment kon delen.

Zij ging ervan uit dat de eerste keer seks veel pijn zou doen en dat er veel bloed zou vloeien omdat het maagdenvlies werd gescheurd. Maar ze voelde geen pijn en tot haar grote teleurstelling was er ook geen bloed.

Na het vrijen keek ze Tom verbaasd aan. 'Jij bent echt de eerste jongen met wie ik naar bed ga...'

'En?' vroeg Tom. 'Wat is het probleem?'

'Wat is het probleem? Er is geen bloed!'

'Dus?' zei Tom.

Leila was verbouwereerd. Niet alleen doordat er geen bloed was gevloeid, maar ook door de reactie van Tom, die haar niet begreep. *Hoe kan het dat ik niet bloedde terwijl ik het nooit eerder met iemand heb gedaan?* vroeg ze zich af. *Ben ik dan nooit maagd geweest...?*

‘Dit gelooft toch niemand?’ riep ze tegen Tom.

‘Ik wel, hoor,’ zei hij. En hij voegde er plagend aan toe: ‘Jij hebt al die tijd voor niks moeilijk zitten doen!’

Leila stond op, douchte snel en ging terug naar huis met haar geheim. Ze voelde zich verscheurd tussen het geluk dat ze voelde met Tom en het schuldgevoel naar haar ouders. *Maar wat maakt het uit, nu toch blijkt dat ik geen maagd ben en ook nooit ben geweest...?* Leila begreep er niets van, maar ze kon er met niemand over praten. Als zou uitlekken dat ze geen maagd meer was en dat ze met een Nederlandse jongen omging, dan zou ze uit de familie worden verstoten!

Thuis ging ze in haar bed op haar laptop googlen hoe het nou precies met het maagdenvlies zat. Ze schrok van de informatie die ze vond. Leila begreep dat het maagdenvlies alleen maar een soort richeltje was, en dat het lang niet bij alle meisjes scheurde of bloedde als ze voor het eerst seks hadden.

Hoe meer ze erover las en erover nadacht, hoe bozer ze werd. Ze las dat er meisjes waren die maagdenvliesoperaties lieten doen. Meisjes die jarenlang met jongens naar bed gingen en voor hun huwelijk het maagdenvlies lieten herstellen. Hier moest ze het met haar moeder over hebben! Leila vertelde haar moeder wat ze had ontdekt over het maagdenvlies, dat het helemaal geen vlies was, maar alleen maar een richeltje. Ze zei dat ze dit allemaal in boeken van artsen had gelezen, want dat maakte indruk op haar moeder.

Tot Leila’s verbazing luisterde haar moeder aandachtig.

Zij wilde er alles over weten. Toen vertelde ze Leila een verhaal over vroeger. ‘Toen ik klein was, en er werd in het dorp aan de zedelijkheid van een meisje getwijfeld, dan werd een oudere wijze dorpsvrouw gevraagd om tussen de benen van het meisje te kijken of zij nog maagd was. De dorpsvrouw zei dan altijd dat de meisjes onschuldig waren. Bij de huwelijksnacht was er altijd een zakje kippenbloed dat de dorpsvrouw de meisjes mee had gegeven. “Hij wil bloed, geef hem bloed,” zei ze. “Maar zorg dat hij het zakje niet ziet.” En inderdaad, er was altijd bloed. Mannen houden ervan om voor de gek te worden gehouden.’

Voor het eerst voelde Leila dat ze écht contact had met haar moeder en dat er naar haar geluisterd werd. De onbedwingbare vraag drong zich op.

‘En hoe was het bij jou, mam?’

Haar moeder was even stil en zei toen: ‘Ook zo. Ik kreeg ook een zakje kippenbloed mee en ik ben nog steeds bij jouw vader. Maar jij gaat geen zak kippenbloed meeneemen. Jij gaat je eigen leven leiden. Jij hoeft niemand voor de gek te houden, jezelf niet en anderen niet. En anders, mijn lieve dochter, kun je tegenwoordig voor vijftig dirham namaakbloed kopen in Marokko. De Chinezen hebben een gat in de markt ontdekt. Ik heb het laatst op tv gezien.’

Er viel een last van Leila’s schouders. Ze pakte haar moeders handen en zei: ‘Mam, ik moet je nog wat vertellen...’ Maar haar moeder liet haar niet uitpraten. ‘Jij gaat met een jongen om. Ik voel het.’

Leila was stil. Hoe wist haar moeder dat? Zij had het aan niemand verteld, zelfs niet aan Zeineb! En niemand had haar met Tom gezien. Vragend keek ze haar moeder aan, zoekend naar goedkeuring.

Haar moeder glimlachte naar haar. 'Hij moet wel worden besneden. Dus ik hoop dat hij goed geschapen is, want anders blijft er weinig voor jou over.'

Leila en haar moeder barstten in lachen uit.

'Maar wees wel voorzichtig en loop niet te hard van stapel,' drukte Leila's moeder haar op het hart. 'Kijk eerst maar eens of hij wel de man is met wie je je leven wil delen.'

Haar vader ging ze nog niets vertellen. Die zou het niet accepteren, en zolang ze nog niet gingen trouwen, had haar moeder alle tijd om hem te 'bewerken'.

Precies op dat moment kwam haar vader binnen. 'Ik heb hier een kip, die zit vol bloed en moet schoongemaakt worden,' riep hij.

Leila en haar moeder keken elkaar aan en barstten in lachen uit.

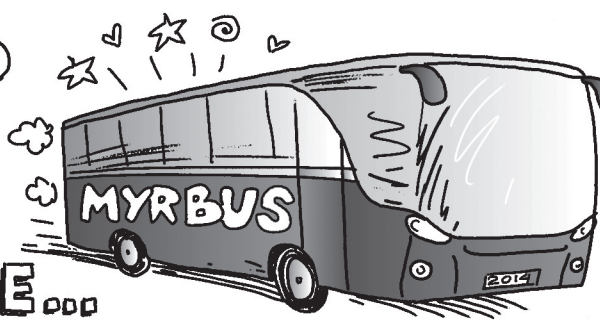
**Wil je dit verhaal ook als film zien?
Kijk dan op www.youtube.com/SenseNederland**

DE EERSTE KEER

JULIETTE DE WIT

IK GA OP REIS EN IK NEEM MEE...

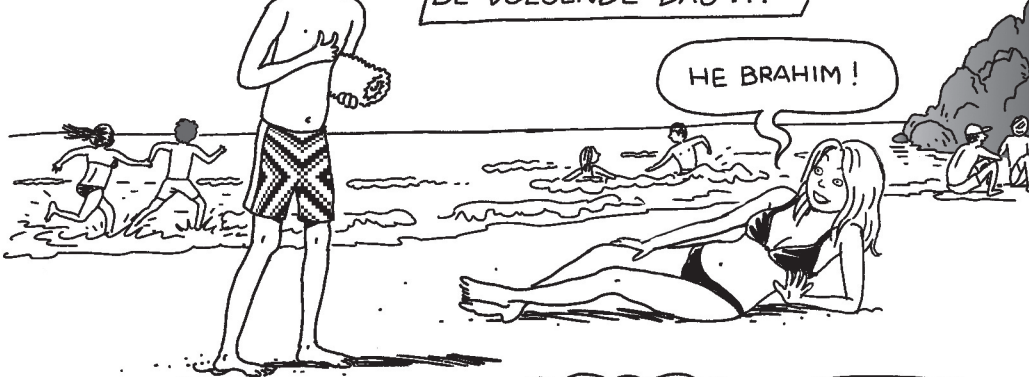

JULIETTE DE WIT

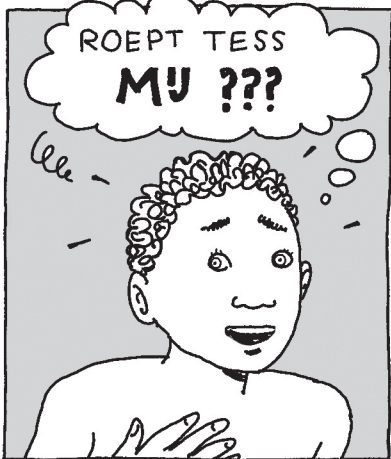
YES! HET JDM COLLEGE
OP SCHOOLKAMP, BRAHIM
VINDT HET SPANNEND,
TESS UIT SC GAAT
OOK MEE...

DE VOLGENDE DAG ...

HE BRAHIM!

ROEPT TESS
MU ???

ALS ZE MIJN
BONER NOU
MAAR NIET ZIET!

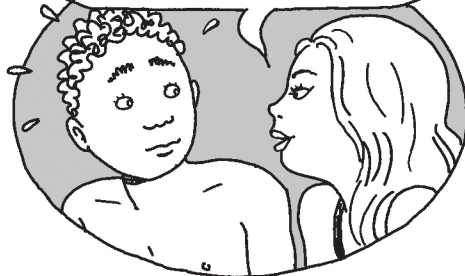
GEZELLIG!

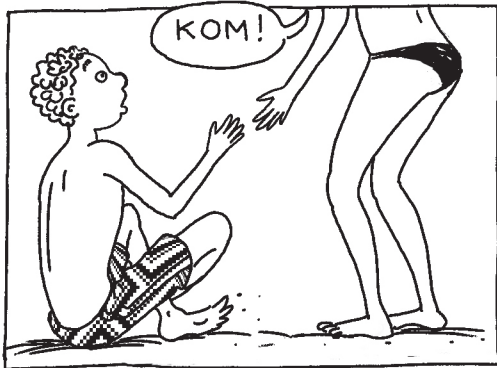
OJÉ, OJÉ, OJÉ! CHECK UP ON IT! YES !!!
BRAHIMMEJE KRUGT LES...VAN TESS! SAFETY FIRST!

ZEG BRAHIM, DAAR
VERDEROP IS HET UITZICHT
NOG VEEL MOOIER...

KOM!

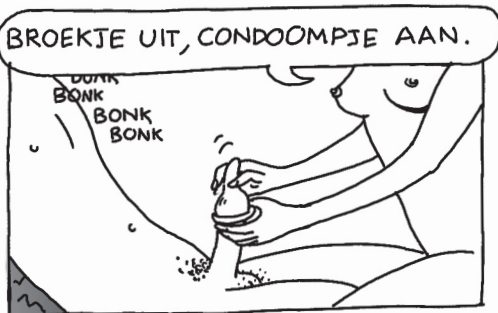
ALS ZE NOU MAAR
NIET DENKT DAT IK...
...DAT IK... HAAR
WIL PLAYEN!

VOOR JOU,
TESS...

WAT LIEF !!!
KIJK EENS WAT IK
VOOR JOU HEB...

EINDE

WIL JE MEER WETEN OVER LIEFDE EN SEKS?

Sense.info is een betrouwbare site over seks. Hier vind je veel informatie over seksualiteit, maar ook over verliefdheid, relaties, liefde en alles wat daarbij komt kijken. Je kunt ook vragen stellen, chatten of een afspraak maken als je ergens over wilt praten.

Kijk op Sense.info

CHECK DEZE GAMES OP SENSE.INFO!

Ben jij een coole player of een kalme afwachter? Stel je staat te dansen en iemand komt wel heel dicht tegen je aan dansen... Of je hebt een eerste afspraakje met iemand en tijdens de date pakt hij of zij je ineens vast... In de game *No or Go* op sense.info kom je erachter wat voor type jij bent.

CAN YOU FIX IT?

Een spannende game met veertien films waarin het helemaal fout loopt tussen twee lovers. Kun jij dat voor hen oplossen? Speel deze game en zorg dat ze de goede keuzes maken!

OVER DE SCHRIJVERS

KHADIJA ARIB (1960) zit sinds 1998 voor de PvdA in de Tweede Kamer. Haar portefeuille omvat vrouwen mishandeling, interculturalisatie in de zorg, SOA's, eerwraak en andere sociaal/medische thema's. Naast politica is Khadija Arrib ook schrijfster. In haar roman *Couscous op zondag* vertelt ze over haar jeugd in Marokko en haar komst naar Nederland op vijftienjarige leeftijd. Khadija kent de ins en outs van het opgroeien als tiener in een andere cultuur als geen ander.

DANIËLLE BAKHUIS (1982) begon op haar achttiende als columnist voor het meidentijdschrift *Fancy*. Ook schreef ze voor *Nickelodeon*, *Yes* en *Viva*. Op haar zesentwintigste debuteerde ze met *Love & Leed, de liefdesgids voor meiden*. Daarna schreef ze inmiddels vijf YA romans. Haar boek *Wraak* was in 2011 genomineerd voor de Prijs van de Jonge Jury. Naast schrijfster is Daniëlle ook redacteur voor *CosmoGIRL*.

KHALID BOUDOU (1974) begon met het schrijven van korte verhalen en gedichten. Voor het verhaal *De stemmendans* ontving hij de El Hizjra-Literatuurprijs. Boudou is vooral bekend geworden door het boek *Het schnitzelparadijs*, in 2002 bekroond met Het Gouden Ezelsoor. De verfilming van dit boek werd een enorme bioscoophit. Hierna schreef hij *De president* en *Pizzamaffia*. Hij won daar de debuutprijs van de Jonge Jury mee. Het boek werd in 2011 verfilmd. Khalid Boudou heeft een wekelijkse column op BNR Nieuwsradio.

CAJA CAZEMIER (1958) schrijft voor jongeren tussen de 11 en 17 jaar. Haar verhalen gaan over school, ouders, vriendjes, eenzaamheid, verliefd zijn, seksualiteit, onzeker zijn, je anders voelen, (online) pesten en (internet)verkering. Haar boeken zijn realistisch en actueel. Naast fictie schrijft ze ook informatieve boeken. Bij de Jonge Jury riepen de lezers in 2008 haar boek *Vamp* uit tot het beste jeugdboek voor 11- tot 16-jarigen. Veel van haar boeken werden genomineerd voor de Prijs van de Jonge Jury.

JOOST HEYINK (1946) is psycholoog. Hij debuteerde in 1998 met *Van Vader op Zoon*. In 2000 volgde het jeugdboek *De Kwetsplek*. Zijn volgende jeugdboeken verschenen in hoog tempo. Heyinks jeugdboeken worden gekenmerkt door spanning, humor, en liefde met hier en daar een vleug erotiek. In 2008 kwam zijn eerste psychologische thriller voor volwassenen uit: *Proefverlof*. Zijn jongerenboek *Loverboy & girl* werd genomineerd voor de Prijs van de Jonge Jury.

GERRIT DE JAGER (1954) studeerde aan de Rietveld Academie. Hij is vooral bekend van strips over *De familie Doorzon*. Een andere bekende Gerrit de Jager-strip is *Zusje*. Het eerste *Doorzon*-album verscheen in 1980 en won de Stripschapspenning. Sinds augustus 2010 levert hij de dagelijkse cartoon op de website NU.nl.

MANON SIKKEL (1965) is psycholoog en journalist. Ook schrijft ze boeken, tegenwoordig vooral kinder- en jeugdboeken. Daarnaast geeft ze les aan de Schrijversvakschool in Amsterdam en is ze columnist van het tijdschrift *Tina*. Haar jeugdboek *Is liefde besmettelijk?* door *Izzylove* werd bekroond met de Hotze de Roosprijs 2009. Daarna won ze drie jaar achter elkaar de prijs van de Nederlandse Kinderjury: in 2012, 2013 en 2014.

JULIETTE DE WIT (1958) studeerde illustratie aan de Rietveld Academie. Ze is veelzijdig, en illustreert zowel kinderboeken (o.a. *Nerd alert*, *Spekkie en Sproet*, *De Wilde Kippenclub*, *De grote survivalgids voor brugklas en puberteit*), schoolboeken en non-fictie voor volwassenen, als brochures. Hiernaast speelt ze basgitaar en zingt in de band de Romeo's.

VERHALEN VOOR ONDER JE KUSSEN

Het begon met die foto op Hot or Not. Daarop stond Lisa als Nutella, zo smeugig, in een zwarte skinny jeans en daarboven een wit topje. Ze had haar lippen getuit en stond in een uitdagende bokshouding...

Dit is een boek speciaal voor jou! Met verhalen en strips over liefde en seks, en over alles wat daarbij komt kijken: spanning, uitdaging, zenuwen, spijt en natuurlijk verliefdheid.

**WIL JE MEER WETEN OVER LIEFDE EN SEKS,
KIJK DAN OP WWW.SENSE.INFO**

**KIJK OP
YOUTUBE.COM/SENSENERLAND
VOOR LEUKE VLOGGER-VIDEO'S OVER DIT BOEK!**

